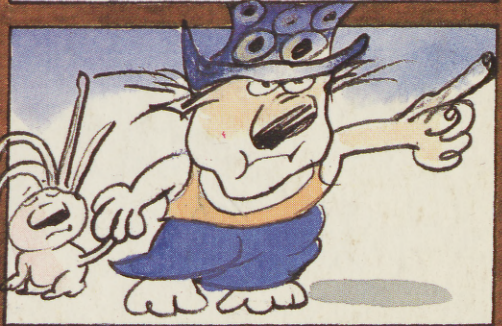
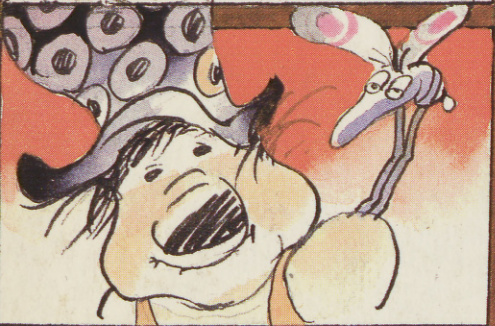
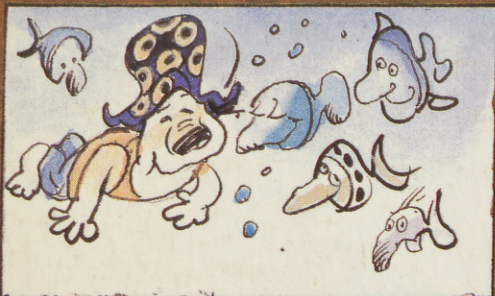
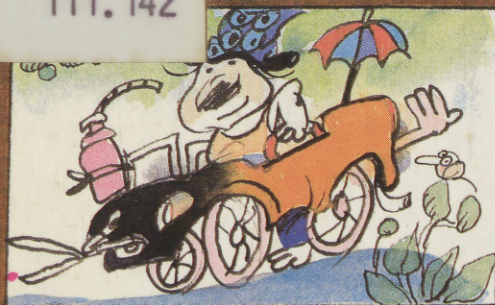

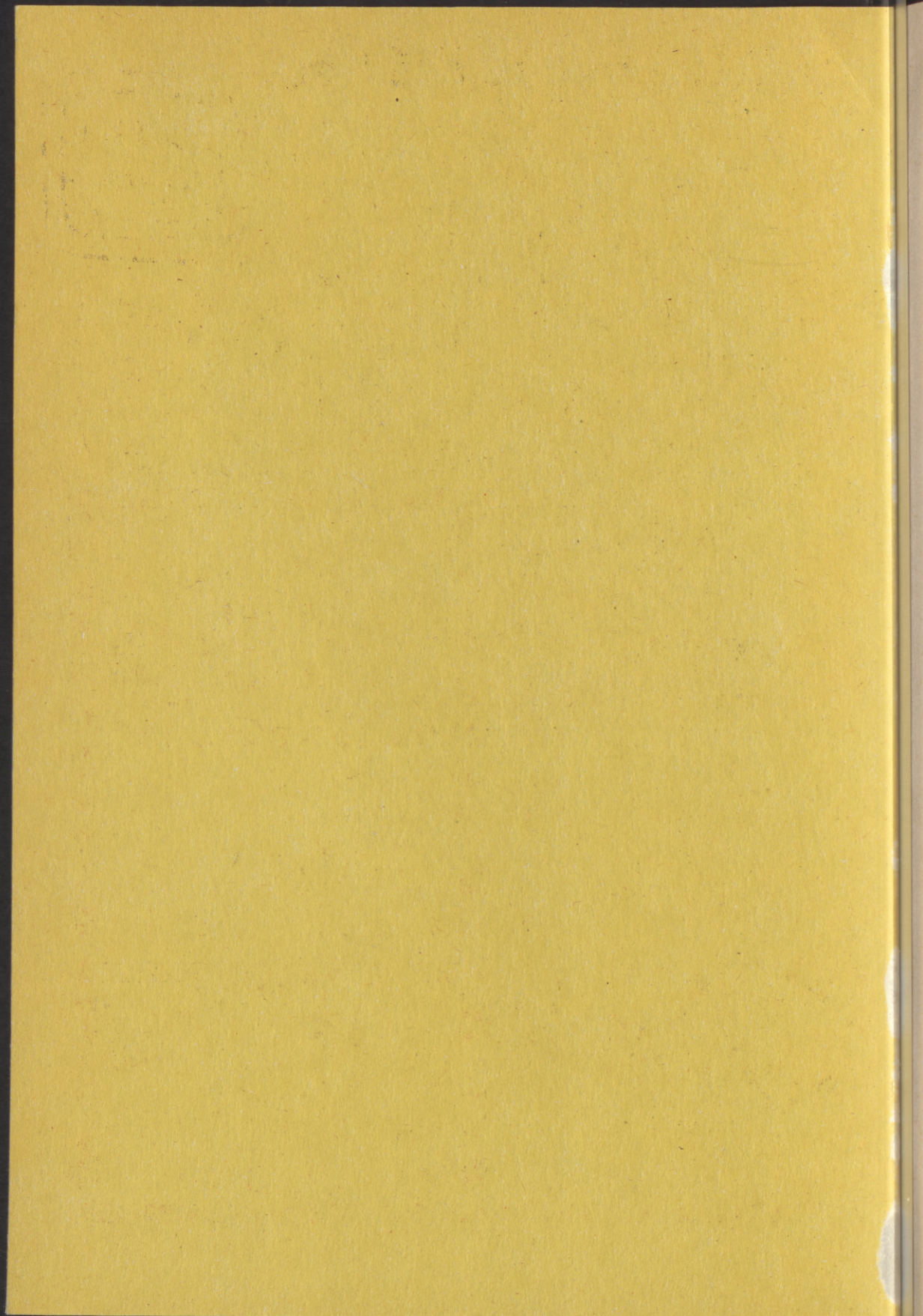
SAJDIK FERENC - BENCZE JÁNOS

SEGÍTS BARNABÁS

EXTRA
könyvek

MC
111.142

Sajdik Ferenc–Bencze János

Segítség
Barnabás

Kiadja a Promédia Kft.

MC111.142

1991

Első fejezet

MEGINT A VASORRÚ

– Szóval megint a gonosz Vasorrú! – gondolta dühösen a nagy Lapulevél tábornok, aki tulajdonképpen hüvelykmanó volt. A sárgarigónál csipetnyit alacsonyabb, ám félfejjel mindenképp magasabb a cinegénél, s amúgy Barnabásnak hívták.

Bár ez semmit sem jelent, mert sarokerdei hüvelykmanóéknál minden gyereket Barnabásnak szólítottak. Főként azért, mert állandóan elvesztek. Egyikük a tölgyesben, másikuk a bükkösben. Meg akárhol: a patakparton, a margarétáknál, a tüskés galagonyánál, esetleg épp az öreg vadkörténél.

Hüvelykmanó mama pedig miközben főzött, folyvást aggódott, aztán kiabált:

– Barnabások, ebéd!

A sok Barnabás pedig loholt, nehogy kihűljön a daragaluskával bélelt gyöngyviráglevés, ami nemcsak, hogy illatos, de jót tesz a szívfájdalmakra is.

Lapulevél Barnabásnak pedig reggel óta sajgott tábornoki szíve, mert az erdőben már mindenki tudta, hogy Juliskát és Jancsit, ismét elragadta a gonosz Vasorrú bába.

– Most már biztos-s-s megeszi őket – rikácsolta Barnabás fülébe Podzsi Bonszi, aki egyébként csak elnehezült volt, nem pedig vészmadár. Sőt, madár is csak alig-alig, mert tollai ugyan voltak. Sőt, a reggeli harmatban még fényesek is, de röpködni már nagyon nem szeretett. – Felhízlalja és biztos-s-s megeszi. Először Jancsit, aztán Juliskát.

– Juliskát semmiképp! – kiáltotta a káráló Podzsi Bonszinak Lapulevél tábornok. – És Jancsit se! Ki fogom szabadítani őket.

– Te-e-e? – hüledezett Podzsi Bonszi, s majdnem lezuhant a vastag cserfaágról ijedtében. Pedig nem állt gyáva madár hírében. Sőt varázsló is volt félig-meddig, de olyat még ő sem hallott, hogy épp egy hüvelykmanó küzdjön meg a boszorkánnyal.

– Azért is megmentem őket! – mondta a mellét kidüllesztve a tábornok. – Elvégre engem hívnak Segítség Barnabásnak!

– Segítség Barnabás? Ne segíts? Vagy mégis? És én is? – morzsolta odafent fakó tollait a tanácstalan Podzsi Bonszi.

Második fejezet

JANCSIKA HÍZIK, TÖKFEJ VEZÉNYEL

Lapulevél tábornokot mellesleg tényleg Segíts Barnabásnak hívták.

De a népes testvéri sorban mindenféle Barnabás akadt: Nyakigláb, Nyafka, Pocakos, Sípóló, Sipítózó, sőt Trottyos Barnabás is, mert erdei hüvelykmanóék kicsit szegények voltak meg spórolósak, és a többiek kinőtt nadrágját mindig a legkisebb, a Trottyos Barnabás örökölte. Még Nyakigláb vagy Pocakos Barnabásét is. Nem csoda hát, hogy a nadrágok hol a térdénél lógtak, hol meg a bokájánál. Így aztán Trottyos Barnabás, mintha csak tojásokon járna, folyvást óvatosan lépkedett, akárcsak a többiek is, ha hüvelykmanó mama segíteni hívta őket.

Ilyenkor csak a jószívű Segíts Barnabás rohant. Ezért is kapta a nevét. De segített ő mindenkinek: a vakondnak az ásásban, a hangyának a morzsacipelésben. Segített bárkinek, ha hívták; meg akkor is, ha nem hívták.

– Ha törik, ha szakad, de sikerül! – hajtogatta ilyenkor Barnabás.

HORGÁSZ
KALAP

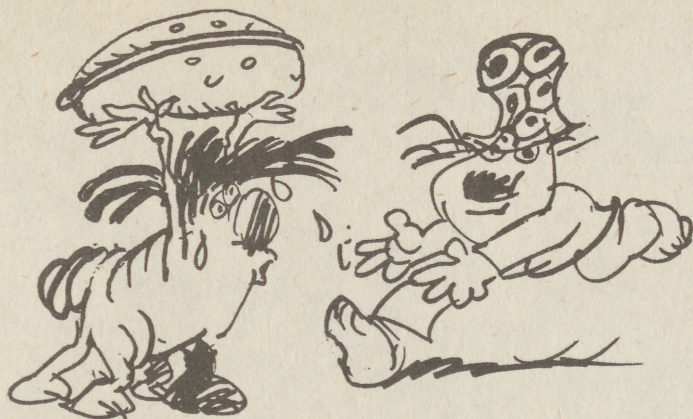
MUNKAKALAP

ÜNNEPI

KILATO
KÖ

És sokszor csak tört meg szakadt, de nem sikerült, mert a segítség azért nagyon bonyolult. Főleg most, amikor a Vasorrú bába egyáltalán nem akarja, hogy segítsen Jancsin és Juliskán. A Vasorrú egyszerűen csak meg akarja enni őket.

– Jancsika reggel óta huszonhárom dekát hízott! – lihegte odafentről Podzsi Bonszi.

– Huszonhárom dekát? Az sok vagy kevés?

– Rengeteg – károgtá a vészmadár.

– Pontosan annyi, mint egy félbevágott üregi nyúl kölyökkorában – szólt át a szomszédos kecskerágó alól a tudálékos Tökfej tábornok, aki egyébként a sarokerdő legálabb tábornoka volt. Először is, mert önmaga léptette elő önmagát, mégpedig a lehető legegyszerűbben. Odúja körül plakátokkal aggatta tele az erdőt, hogy hírül adja:

**ÁLLATOK!
!TOK-ÁLLA**

**IDÁIG TÖKFEJ VOLTAM,
MOSTANTÓL TÁBORNOK IS.
AKI ERDŐLAKÓ,
JOBBA ELHISZI!**

**T.K.F. NOK-TÁBOR
S.K.S.**

Elhitték, mert a kopasz Tökfej az erdő sorsáért aggódva egész nap csak pöffeszkedett, és nem segített senkinek. Legfeljebb csak sajátmagának, de azt sem szívesen. Viszont állandóan vezényelt, mert imádta saját hangját.

Akazó-sor! Akazó-sor!
Nák-kato!
Dődik-kez a, dődik-kez
A riadó!
Ver-fegy be-kéz! Ver-fegy-be-kéz!
Nák-kato!
Dul-már-ind a, dul-már-ind
A riadó!

– harsogta szüntelenül, de katonái nem voltak, akik sorakoztak, illetve KOZTAK-SORA volna, mert Tökfej tábornok nagyon szerette szigorúan titkos alapokon összekeverni a szavakat. Így aztán nem is figyelt rá senki.

– A Vasorrú meg csak hízlalja, hízlalja, hogy Jancsika puha legyen. És ha már elég puha, megeszi! – rikácsolta odafentről a töprengő Lapulevél tábornoknak izgatottan Podzsi Bonszi.

– És Juliska? – kérdezte Segíts Barnabás.

– Ő csak pityereg.

– És szőke meg kék szemű – gondolta Lapulevél tábornok, s nyomban elkiáltotta magát:

– Riadó!

– Dó-ria! – vezényelte Tökfej tábornok is, ám Segíts Barnabást most nem bántotta, hogy megint őt utánozza. Azt fontolgatta inkább, hogyan is jusson el a Vasorrú mézeskalács-házikójáig.

– Mert először is, útrakelhetek gyalog. Óvatosan végig az ösvényen – töprenkedett Segíts Barnabás. – Ez lenne a legbiztosabb, csak Jancsika állandóan hízik. Aztán ott a rakétahajtású terepjárom. Kicsit hangos, de elég gyors, ha én is bírom. És mehetek repülővel is. Akkor fölülről érkezem a Vasorrú nyakába. Netán ejtőernyővel, és meglepem.

Gyerekek, szerintetek, hogyan menjen Barnabás?

Repülővel?

15. oldal

A dzsungelvágó terepjáróval?

25. oldal

Gyalog?

68. oldal

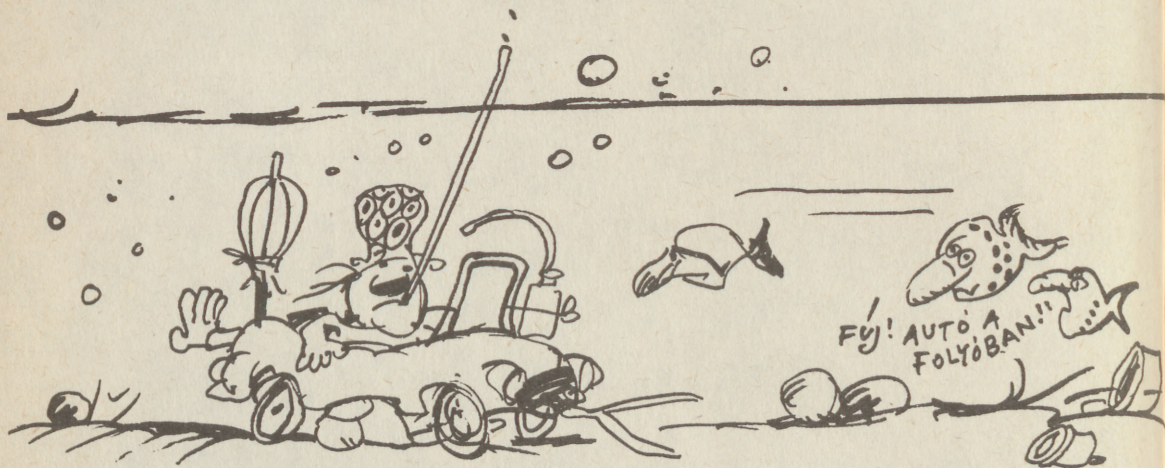

Harmadik fejezet

BARNABÁS KUNKORT ÚSZIK

– Kár, hogy nem kételtűnek építettem ezt a terepjárót, akkor most nemcsak dzsungelt vágni, de úszni is tudna – gondolta Lapulevél Barnabás, miközben hatalmas buborékokat eregetve gyalogolt a patakban, hogy átjusson a túlsó partra.

Csak sehogy sem akart átjutni, s ha nem lett volna tábornok, már rég sorsára hagyta volna az elnehezült terepjárót, de így csak szedte szaporán a levegőt nádszárból faragott vízpipáján, és kutyagolt a meder homokos fenekén.

– Még az a szerencse, hogy nem izzadok – gondolta félig dideregve, félig meg pityeregve, mert sehogy sem akart közelebb jutni a túlsó parthoz. Pedig a patak amúgy, még odakintről és szemre, semmivel sem látszott szélesebbnek a többi patakoknál, ám itt a mélyben mintha folyammá terebélyesedett volna, s pontosan olyannak tűnt, akár egy lefordított tölcser.

Pedig Barnabás inkább szárazföldi tábornok volt, semmint tengeri. Mindegy, azért csak menni kellett. És tolni maga előtt a terepjárót.

– Hova tetszik utazni? – kérdezte tőle félénken a szikrázó babahal, amelyik már hosszabb ideje ámulattal követte.

– A túlsó partra, mert nem mertem az öreg hídra lépni. Féltém, hogy leszakad. Messze van még?

– A híd vagy a túlsó part? Mert a híd már messze.

– És a túlsó part? – faggatta a jámbor babahalat Lapulevél Barnabás.

– Attól függ, honnan nézzük.

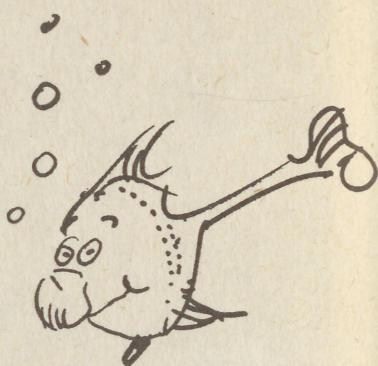
– És honnan nézzük? – türelmetlenkedett Barnabás.

– Teljesen mindegy, mert nem keresztbe, hanem hosszába tetszik tolni azt a gépet a patakban. Úgy, hogy mindegyik part lehet bármelyik.

– Micsoda?! Méghogy hosszába toltam? – kiáltotta hitetlenül Barnabás. – És ha ott nem, akkor most hol vagyok?

– De jó, hogy itt vagy. Gyere, segíts teregetni! – örvendezett hüvelykmanó mama, aki a patak partján épp csíkos rongyszőnyeget mosott, amikor a nagy Lapulevél tábornok váratlanul előbukkant a habokból.

– Segíték – sóhajtotta lehangoltan Barnabás, s a nyári fűben pattogó szöcskéket kerülgetve loholt átöltözni.

Podzsi Bonszi meg csak ült egyedül a parti jegenyén, és fejét csóválva gondterhelten nézett utána.

Negyedik fejezet

BARNABÁS REPÜL

– Igazatok van, repülök! – ujjongott Barnabás.

– Ha tudsz! – káromta az elnehezült Podzsi Bonszi. – A röpülés külön tudomány. Először is tollak kellene hozzá, másodsor pedig erős madarak. Mint én. Te pedig se madár nem vagy, se toll.

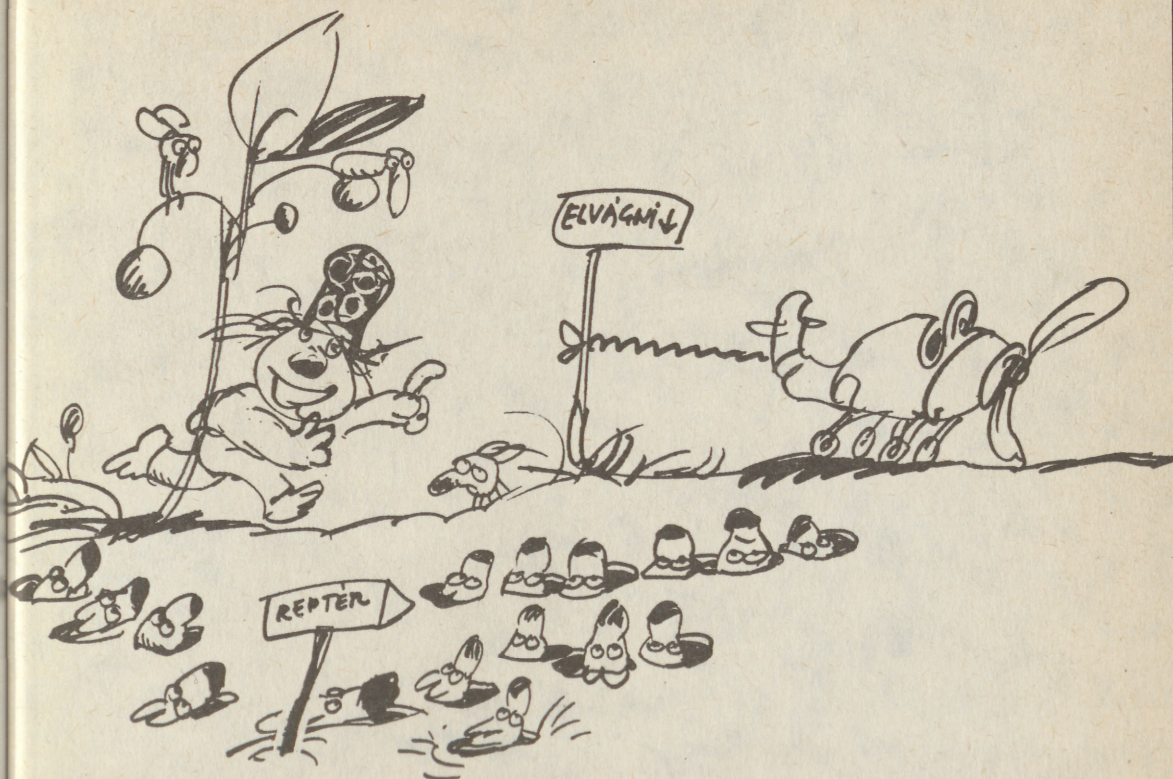
Barnabás ügyet sem vetett Podzsi Bonszira, hanem a lapulevelek útvesztőjében kiosont a papatkpartra. Óvatosan persze, nehogy a Vasorrú szagot kapjon, illetve azt sem tudta, hogy vasorral lehet-e egyáltalán szagot kapni. Illetve érezni. Ő minden esetre érezte. Először is a kátángkórószagot, másodsor pedig a Podzsi Bonszi-szagot, mert az elnehezült vészmadár ott ugrált felette a lehajló ágakon, azt hajtogatva, hogy Jancsika hízik, csak hízik.

A huszonhetedik fűzfa odvában állt Lapulevél tábornok SEB-21-es típusú repülője. Amint a neve is mutatta, a csúzli-elven működő gép huszonegy szempillantás alatt nyerte el csúcssebességét. De amúgy is nagyon ideges légi-jármű volt, mert ki kellett kötni, hogy magától el ne szabaduljon.

sé
dü
ny
ba
ni
sz
do
kó
gé

Barnabás beugrott a pilótaülésbe, aztán a szigorúan titkos vadászkesével elvágta a zsinórokat. A gép borzongva megrázkódott, majd felhördülve kilőtt, csaknem elsodorva az álmélgató Podzsi Bonszit.

– Mintha parittyából! – háborgott rémulten a vészmadár, aztán szárnyait kitarva ugrált ágról ágra, mert irtózott a repüléstől. Főleg mióta baj volt a vérnyomásával, mert meghízott, és fárasztotta az emelkedés.

– Jó, jó elrepült, de hol száll le? A Vasorrú mézeskalácsházikója körül nincsenek repülőterek – tanakodott Podzsi Bonszi, miközben izzadva, szuszogva kapaszkodott egyik a fáról a másikra.

– Mint a villám! – gondolta ugyanakkor Barnabás, aki már átszágulott a szögleteserdő összes zuga felett, aztán – akár a sarlósfecskék – köröket rajzolt a nyári égre.

– Csak mit tegyek? – tűnődött Lapulevél tábornok. – Leszálljak a géppel? Vagy ugorjak ki ejtőernyővel?

Te mit választanál Barnabás helyében?

Kiugranál ejtőernyővel?

20. oldal

Vagy megpróbálnál repülővel földet érni?

40. oldal

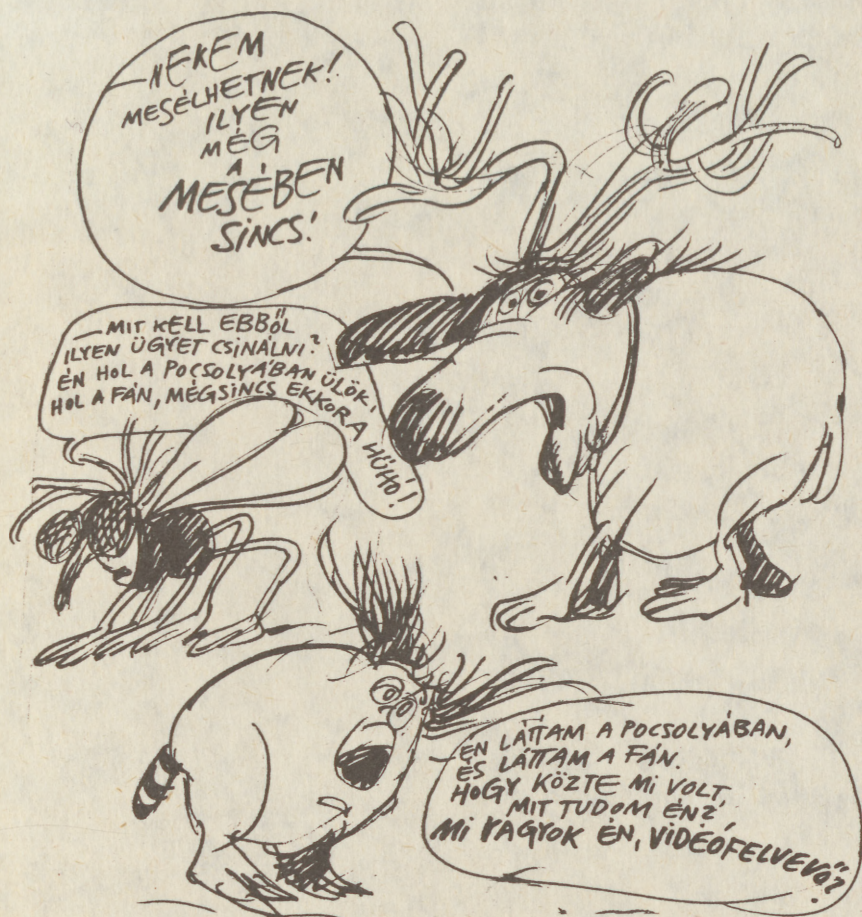

Ötödik fejezet

MIKÉNT IS KERÜLT BARNABÁS A FÁRA?

Nemhivatalos vélemények:

Hatodik fejezet

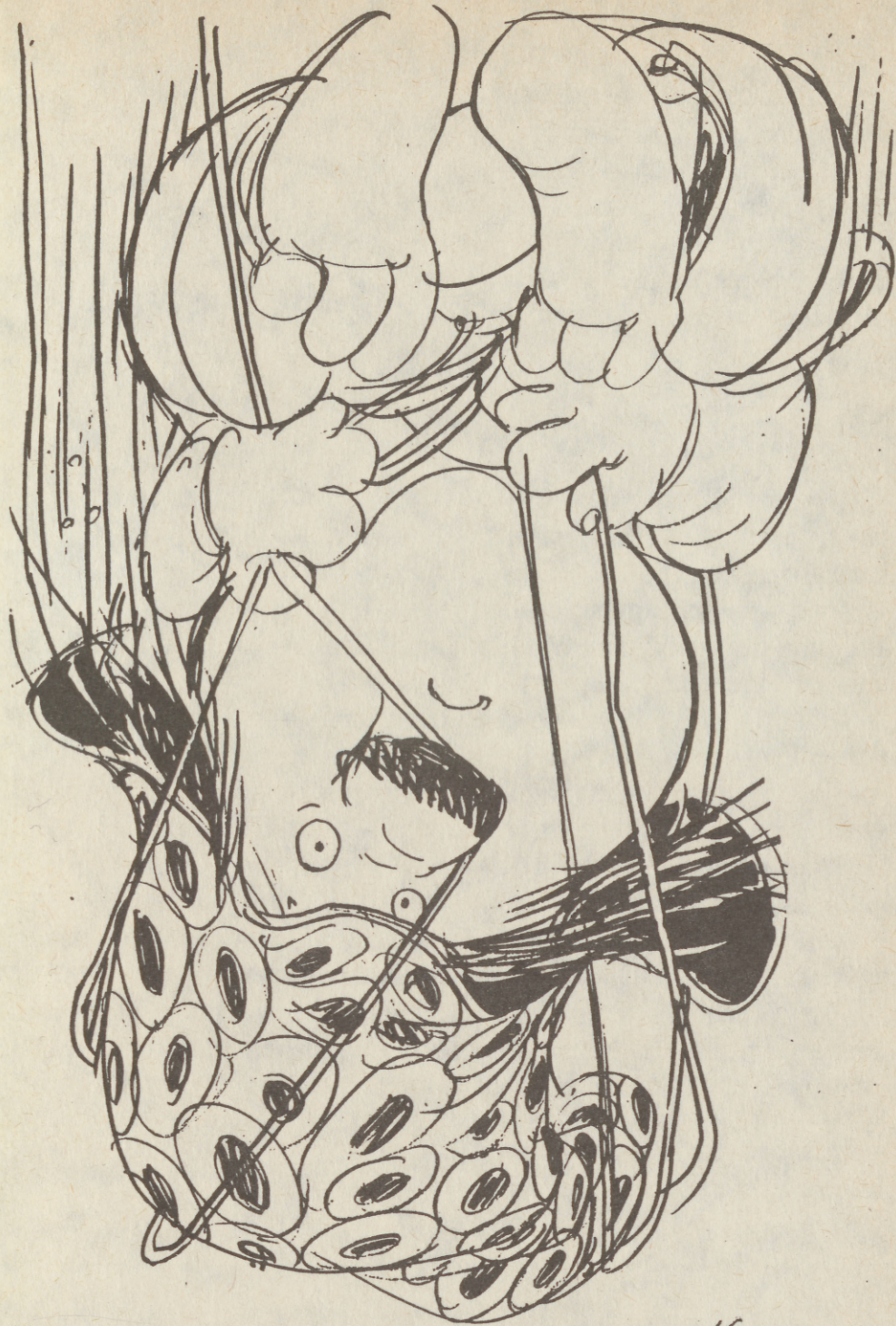
BEKAPJAM? NE KAPJAM?

Fecskék cikáztak Barnabás körül, csak nekik mégis könnyű volt. Nem kellett ugraniuk. Lapulevél tábornoknak viszont igen. Becsukta hát szemét, és átlendült a repülőgép alacsony oldalán...

Fejjel lefelé zuhant, s miután meghúzta ejtőernyője piros zsinórját, lebegni és sodródni kezdett. Először jobbra, azután balra.

– Füst szagot érzek. A Vasorrú tüzel, és ha tüzel, akkor sütni készül! – gondolta riadtan és még mindig csukott szemmel. Pedig jobban tette volna, ha fel- illetve lenéz. Akkor nyomban rájön, nem is annyira füst-, hanem inkább vízszag az, amit érez, mert a játékos nyári szél messze sodorta a mézecalács-házikótól. Egyenesen a kőrísligeti Fekete-tó fölé.

Így, amikor Barnabás végre kinyitotta szemét, nem az eget látta, hanem a vizet. Először alatta, aztán meg fölötte, mert nagyot csobbanva belezuhant. Épp a fehéren fodrozódó tündérrózsák és egy öreg csuka mellé.

– Bekapjam? Ne kapjam? – találgatta a penészfoltos víziragadozó.

– Na, ne! Na, ne! – rikácsolta egy úszó zsombékszigetről kétségbeesetten Podzsi Bonszi, aki repülni ugyan csak alig-alig, de a halak nyelvén hibátlanul tudott. – Ne kapd be! Jancsika már harminchét dekát hízott!

– Szent lapulevél! – gondolta riadtan Barnabás. – Újabb fél üreginyúl! Én pedig csupa víz vagyok. Meg hínár és iszap.

– És szerencsés! – csattogtatta a tavirózsa fénylő levelei alól mind a százhetvenhét szögfogát az öreg csuka. – Mert különben megennélek. De köszönd Podzsi Bonszinak.

Segíts Barnabás köszönte és rohant. Haza szárazruháért.

– Már harminchét dekát! Szegény Jancsika! – lihegte a lombok közül egyre halkabban a teljesen elnehezült Podzsi Bonszi.

– Legközelebb a terepjárómmal megyek. Vagy gyalog. De mindenképpen azonnal – határozta el Barnabás, miközben félmarokra való békanyálat cibált ki összegubancolódott hajából.

Szerinted hogyan menjen Barnabás?

Gyalog?

68. oldal

Terepjáróval?

25. oldal

Hetedik fejezet

A HÁZÉPÍTŐ HÓDOK INDULÓJA

Ma jól megy a hódok sorsa,
soha nem futnak a boltba.
Hisz sose vesznek, csak hoznak.
Ha nincs valami, hát lopnak.

Lopnak a széltől, a fától.
Meleget a napsugártól.
És mégis, akár a grófok,
Bundában járnak a hódok.

Parti nagy várakban laknak.
Sose vetnek, csak aratnak.
Lakájaik vízipókok,
Csak, sajnos, lopnak a hódok.

Lopnak a sástól, a nádtól,
Ha kell, Segíts Barnabástól.
Hisz sose vesznek, csak hoznak,
A hódok ilyenek: lopnak.

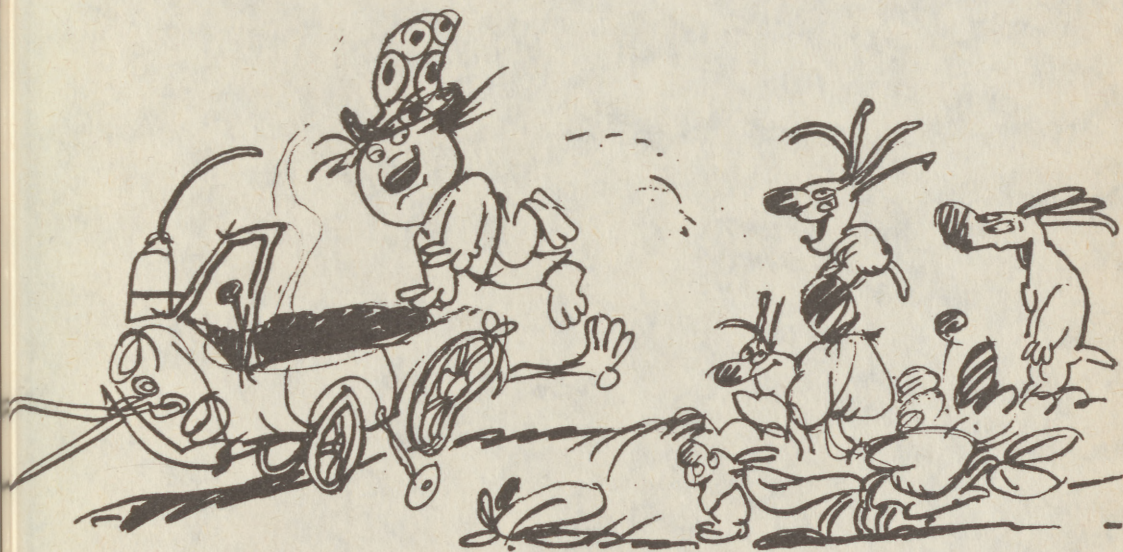
sz
an
té
na
su
en
le
hi
gu

Nyolcadik fejezet

A DZSUNGELVÁGÓ TEREPJÁRÓ

A terepjáró a berkenyési tisztáson állt, s eléggé sajtáságos volt. Persze, nem a tisztás, hanem Segíts Barnabás magagyártotta járműve, amelynek voltak kerekei, lámpái is, mert a sűrű erdőkbén sokkal feketébb az éjszaka. Bár Barnabás olyankor nem nagyon közlekedett. De nappal is csak ritkán használta a dzsungelvágó terepjárót. Először is a súlya miatt, mert a tábournoknak a gépet a beszállás után meg kellett emelnie, aztán szaladnia is kellett vele. Hisz egy dzsungelvágó nem lehet lassú. Ha viszont már gyors, akkor börögnie is muszáj. És motor híján természetesen ezt is megint csak Barnabásnak. Ám ha már egyszer gurult a terepjáró, akkor tényleg sebesen. Főleg dombról lefelé.

La
-
eg
go
raj
-
co
szá
Fő
it
ni
-
öp
vág
es
elé
-
ya
-
Pe
iz
azt

– Jön a nagy erdei száguldó! A villám Lapulevél! – bömbölte egy hang.

– Indul a tábornoki porrakéta! – harsogta egy másik. – Gázt bele!

– Ostoba földönjárók – gondolta lehangoltan Barnabás, miközben átlendült a láb-hajtású terepjáró fényesre csiszolt oldalán.

– Ne is törődj velük, Lapulevél! – csipogta a szélvédő keretére ülve Tibike, a jószándékú tövisszűrő gébics. – Irigyek.

Főleg a büszke kutyaborz, aki folyton azzal dicsekszik, ő már annyira ritka, hogy szinte nem is létezik. És különben is: ha egyszer borz, akkor miért kutya? Ha pedig kutya, akkor miért borz? Érted te ezt, generális?

Generális Barnabás nem értette, de mert most rohant, nem is ért rá töprengeni. Viszont felajánlotta Tibikének, szívesen elviszi a dzsungelvágó terepjáróval egy darabig. Ám a jószándékú gébics köszönte és sebesen elszárnyalt, mert estig még csipkednie kellett a töviseket, hogy elég hegyesek legyenek.

Barnabás intett utána, majd ügyet sem vetve a különlegesen ritka kutyaborzra, kivágtatott a tisztásról.

De alig tűnt el a fénylő levelű berkenyék mögött, nyomban le is állt. Persze nem a motor, mert az tervezési hiba folytán kimaradt a láb-hajtású dzsungelvágóból, hanem Barnabás, és gondolkodni kezdett, hogy most aztán merre? Toronyiránt? Vagy a régi jó Taposi ösvényen, a híd felé?

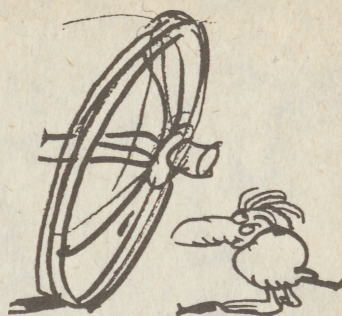
Te merre mennél?

Toronyirányt?

51. oldal

Vagy a Taposi ösvényen?

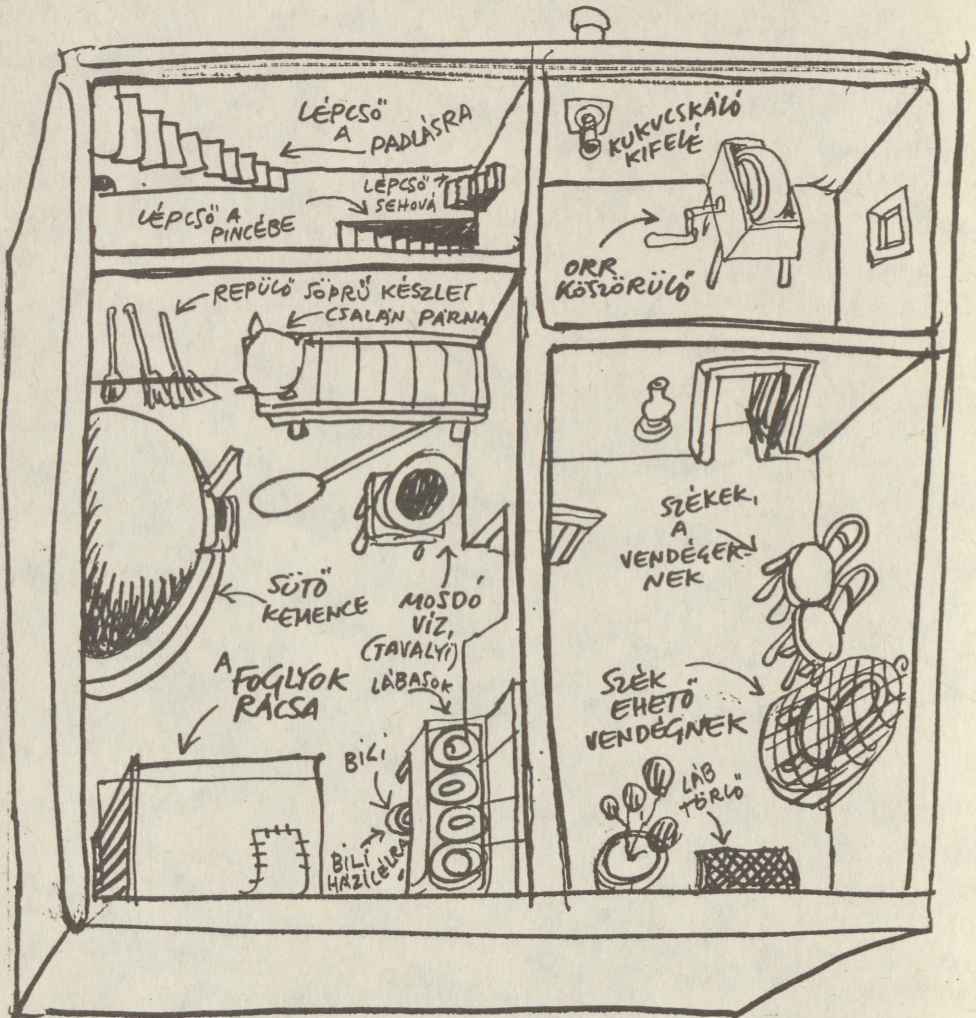
29. oldal

Kilencedik fejezet

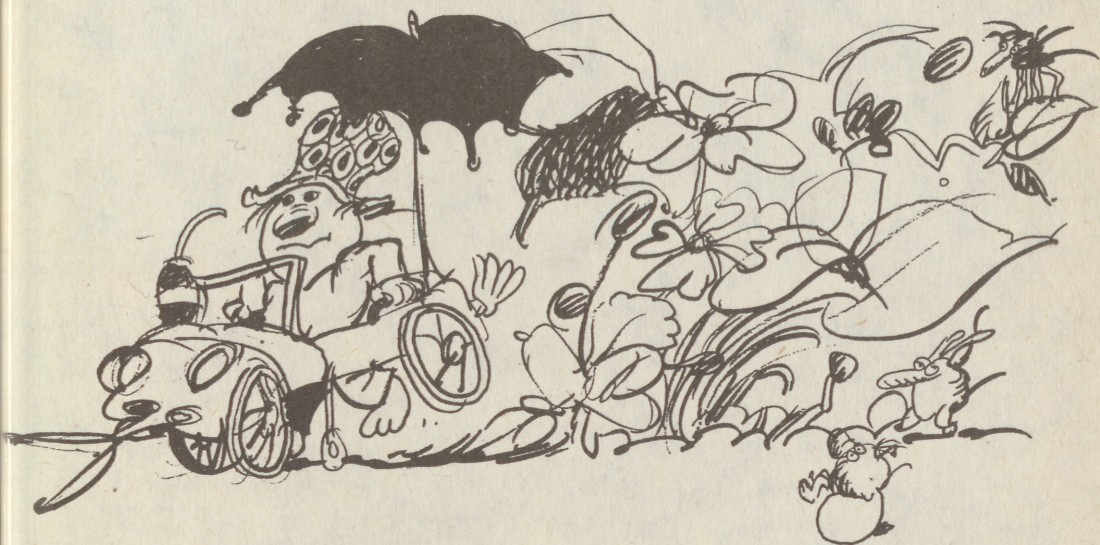
A MÉZESKALÁCS HÁZIKÓ ALAPRAJZA

Tizedik fejezet

A TAPOSI ÖSVÉNYEN

Barnabás elgondolkodva poroszkált a hosszú, de meglehetősen kacs-karingós Taposi ösvényen, amely óvatosan kikerülte a nagyollójú szarvasbogarak kedvenc tölgyeit, aztán letért a gyűrűcskebokros sűrű felé, amit viszont az őzek kedveltek. Vörös vesszejű hajtásaik nemcsak árnyékot adtak, de el is rejtették őket, mert napközben imádtak lustálkodva bujdokolni.

GYERE MÁR!!!

vé
ro
lo
S
al
m
sú
tél
ba
ug
le
m
ha
cs
vo
ka
cs
La
le
a
Ba
sz
Va
tö
ko

Nem úgy a hős Lapulevél tábornok. Ő a kanyarokban nagyokat túlkölve loholt dzsungelvágójával. S miközben csupasz talpai alatt csattogott a kőkeményre taposott ösvény, súlyos gondok is gyötörték.

Először is: mindjárt a Vasorrú, aztán Jancsi és Juliska. Hogyan is szabadítsa majd ki őket? Mert addig rendben, hogy a sok kanyar miatt késve ugyan, de mindenképpen odaér.

– És aztán? – kérdezte hangosan Barnabás. – Haditerv nélkül nem lehet háborúba menni – tette hozzá lehangoltan, mert neki egyelőre semmi elképzelése nem volt. Más dolog, hogy az idejéből sem futotta volna haditervet készíteni. De egy tábornok akkor sem rohanhat üres fejjel a csatába. A szabadításokat meg különösen át kell gondolni. Meg kellett volna kérnie például Podzsi Bonszit, hogy szerezze be a Vasorrú mézeskalács házikójának az alaprajzát. De...

– ... bizony elfelejtetted! – káromta rosszalóan egy vadmogyoró csúcsán hintázva az öreg madár.

– Ne olvass a gondolataimban, hanem inkább segíts! – kiáltotta neki Lapulevél tábornok, aki ezekben a pillanatokban inkább lefokozott közlegénynek érezte önmagát.

Ha téged is érdekel a mézeskalácsházikó alaprajza, lapozz gyorsan a 28. oldalra! Aztán igyekezz vissza, és rajzold le Barnabásnak!

– Én segítek? – háborgott Podzsi Bonszi! – Hisz téged hívnak Segítség Barnabásnak... De most még ez egyszer – mondta megenyhülve. – Először is át kell jutnod a patakon. Mehetsz a hídon is, csak kicsit rozoga. Vagy átgázolsz a dzsungelvágóval a vízen. Aztán egyenesen előre. A többit majd meglátjuk.

– Meglátjuk, meglátjuk – elégedetlenkedett Barnabás. – de most akkor át a hídon? Vagy a vízen inkább? Hallod, Podzsi Bonszi?!

Nem hallotta. Szárnyait kitárva bokorról bokorra lebbent, s már jó messziről kiáltotta vissza:

– De igyekezz! Jancsika megint hízott, mert nagyon szereti szegényke a mézeskalácsot.

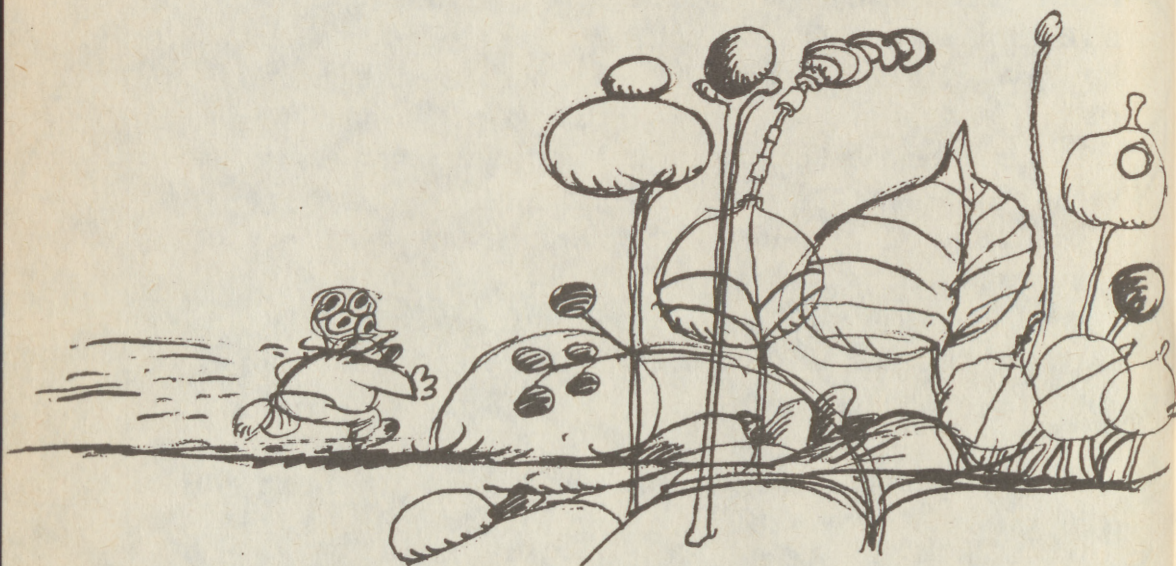
– *Igyekeztek, igyekeztek, de merre?*

A vízen át?

12. oldal

Vagy a hídon inkább?

33. oldal

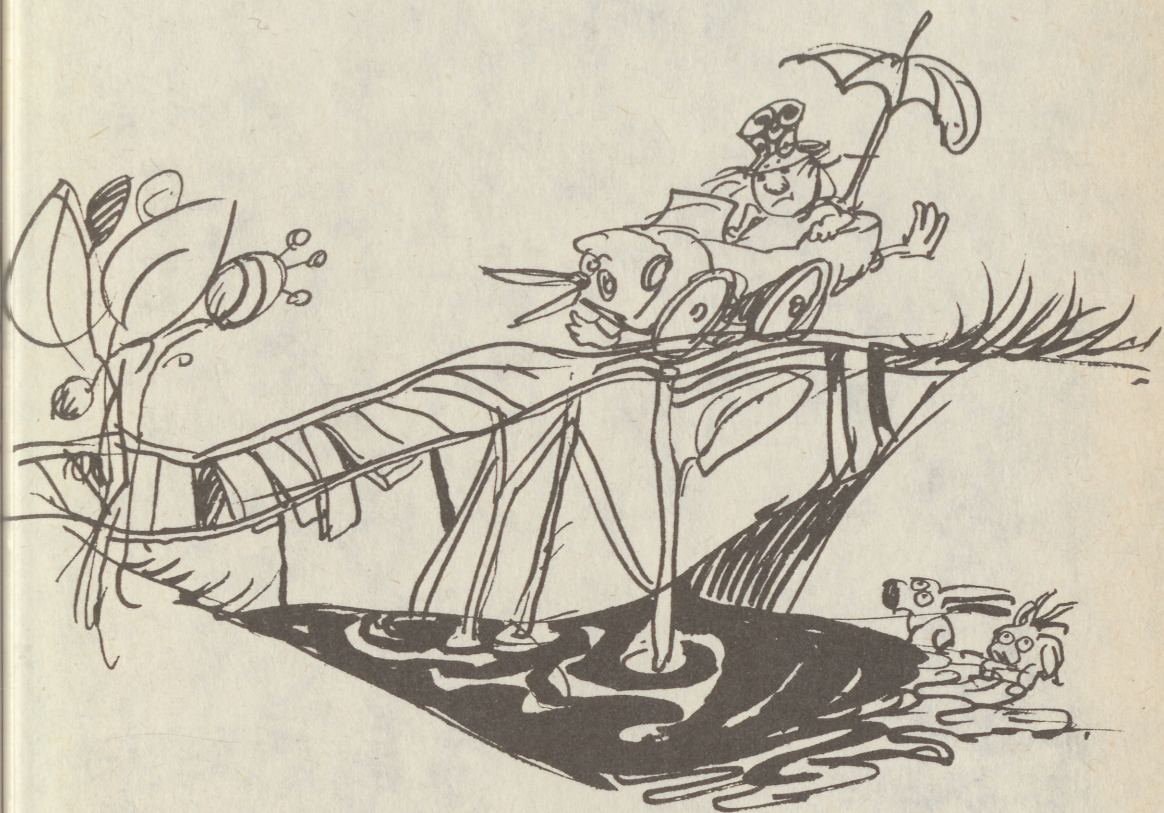

Tizenegyedik fejezet

A HÍD

A híd, amelyhez a Taposi ösvény egy meredek bal kanyar után ereszkedett le, valaha gyönyörű egyszálhíd volt, ám mára kicsit már korhadt, de új korában sem dzsungelvágókhöz méretezték, mert tábla állt előtte, hogy jelezze: kézikocsival és terepjáróval ráhajtani tilos!

– Mindegy! Menni kell! – gondolta Barnabás és visszkapcsolt, majd lábait óvatosan csúsztatva araszolt előre. Egészen az egyszálhíd közepéig. Onnan viszont zuhant, le a patakba, mert a keresztbe fektetett öreg deszka nem bírta tovább.

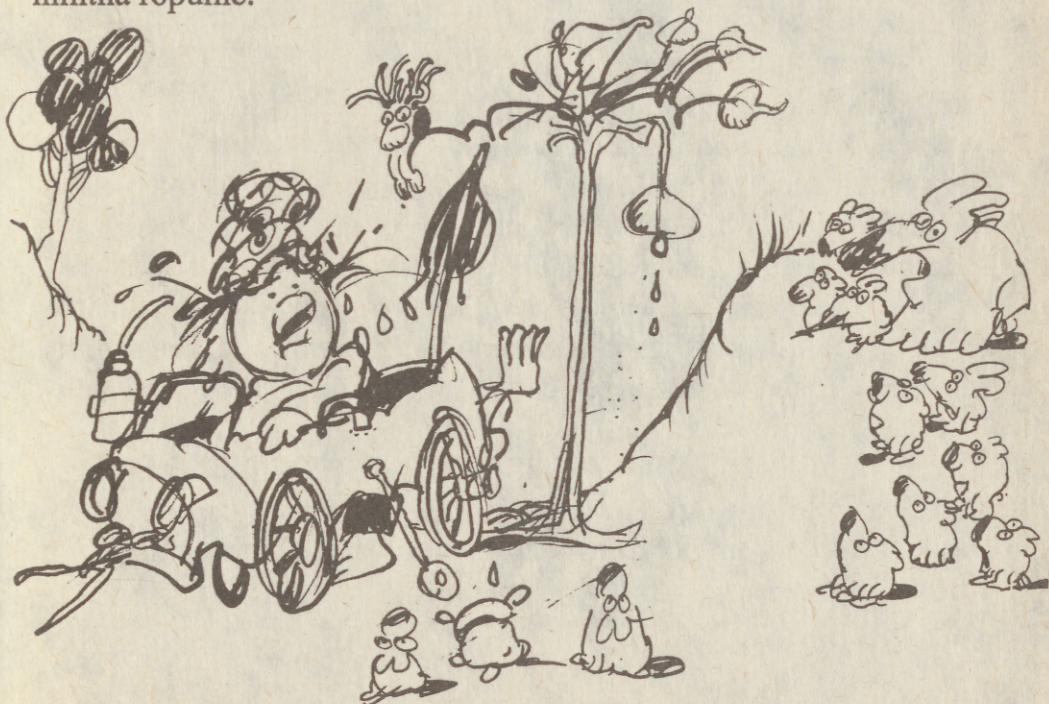
– Sajnálom – nézett vissza az előbb-még-volt hídra az elázott tábornok, miután dzsungelvágó terepjáróját lihegve fölcibálta a meredek parton.

– Sajnálod! Sajnálod! – kiáltották utána ugyanakkor a túloldalon rekedt Hatlábú Ároklakók, akik a nyárfaerdő sarkáról az egyszálhídon át jártak le a galagonyás rétre futballozni, mert ha úszni nem is, cselezni azért nagyon tudtak. Négy-öt lábbal egyszerre, míg a hatodikkal támaszkodtak.

– Majd segíték. Vagy küldök egy hidászt – próbálta őket nyugtatni Barnabás.

– Jogászt! Fogászt! – kiáltozták össze-vissza a háborogó Ároklakók, akik amellet, hogy hatlábúak, süketek is voltak kicsit.

De Barnabást ez nem zavarta. Tülkölve elkanyarodott a Nagy Lejtő irányába, ahol a terepjáró végre igazán formába érezve magát száguldani kezdett. Fölülről lefelé. S olyan sebesen, hogy Barnabás úgy érezte, mintha röpülne.

Tizenkettedik fejezet

A TEKNŐS MINDIG ÚTBAN VAN

Lapulevél tábornok ez egyszer nem tévedett: tényleg röpült, mert nem vette észre a szalonnázó Teknőst, és átzuhant rajta.

Pedig gyönyörű császárszalonnája volt a Teknősnek. Sok hússal, füstölt bőrkével. Pont olyan, amilyent mindig is szeretett volna. Ezért örült meg neki annyira, amikor reggel a sok elhajigált szemét között ráakadt a patakparton.

Most viszont arra szeretett volna ráakadni, ki is rabolta el tőle. De csak ütést érzett. Aztán páncélcattanás. Zúgás. Ám sehol senki.

Nem csoda, mert mire a kábult teknős fordult, Barnabás már dzsungelvágóstól hat bokorral odébb repült.

– Homoríts, és csapkodj a kezeddél! – tanácsolta neki a megint csak előbukkant Podzsi Bonszi, aki vándormadár korában még nagy szakértője volt a repülésnek. De mára annyira elfeledte, hogy eszébe sem jutott, Lapulevél tábornok képtelen úgy csapkodni meg homorítani, hogy közben tartania kell a terepjárót is.

De azért szállt ő homorítás nélkül is. Sőt, lefékezni is csak nehezen tudott. Először lehajló ág akasztotta meg, majd az elvirágzott bodzabokor, amelyről csaknem belezuhant egy pocsolyába. De aztán mégsem! Helyette egy sűrű levelű szilfán találta magát.

De hogy miként jutott oda, senki sem tudta megmagyarázni. Még Podzsi Bonszi vagy a rajzoló bácsi sem, aki pedig az egész történetet kitalálta!

(Ha érdekel néhány erdőlakó véleménye, lapozz gyorsan a 19. oldalra!)

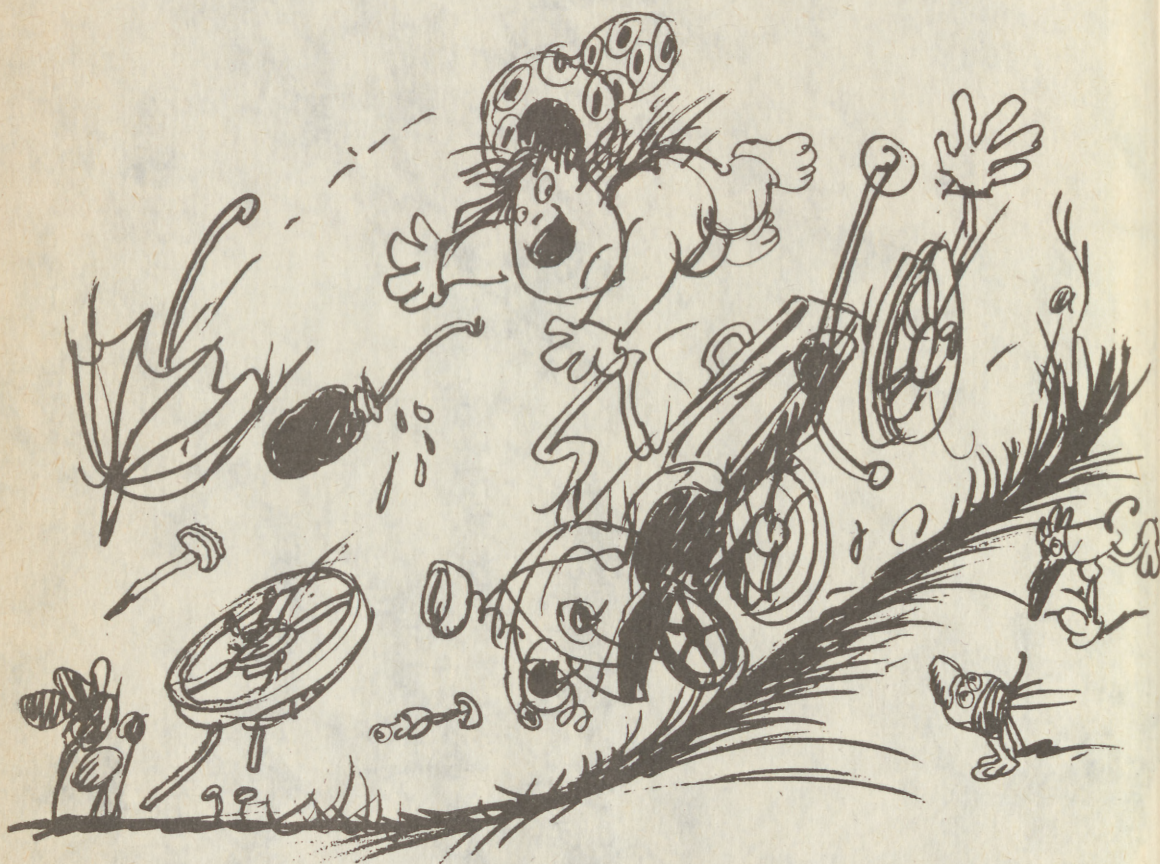
Ám még ennél is jóval nagyobb rejtély: hogyan került a szilfa alá a Vasorrú bába?

Árulás?!

Az erdőben végül is minden elképzelhető.

Vagy egyszerű véletlen?

Mert ez is elképzelhető.

– Mindegy! A fő, hogy itt van! - ujjongott elégedetten a tábornok. – Csak most mit tegyek vele? – Rávessem magam idefentről? Vagy kövessem hazáig a lombok közt és észrevétlen? – gondolta ugyanakkor, mert súlyos helyzetekben sosem szerette a kapkodást. És a helyzet most a legsúlyosabb volt. Legalábbis odafönt a szilfaágon, miközben alant a boszorkány. Épp a félelmetes vasorrát törölgette, jázminillatú papírzsebkendővel, mert azért nagyon szeretett kényeskedni.

Ha gyorsan utol szeretnéd érni Barnabást, ugorj a 48. oldalra!

Tizenharmadik fejezet

REPÜLŐVEL A VÍZ ALÁ

A repülő dübörögve száguldott. Át az erdő fölött. A mézeskalács házikó viszont sehol.

– Túlszálltam rajta – állapította meg Barnabás. – És most földet kelene érnem...

Bár egyáltalán nem volt benne biztos, tényleg túlszállt-e. Azt sem tudta, merre szállt. Abban viszont biztos volt, hogy szeretett volna végre földet érni.

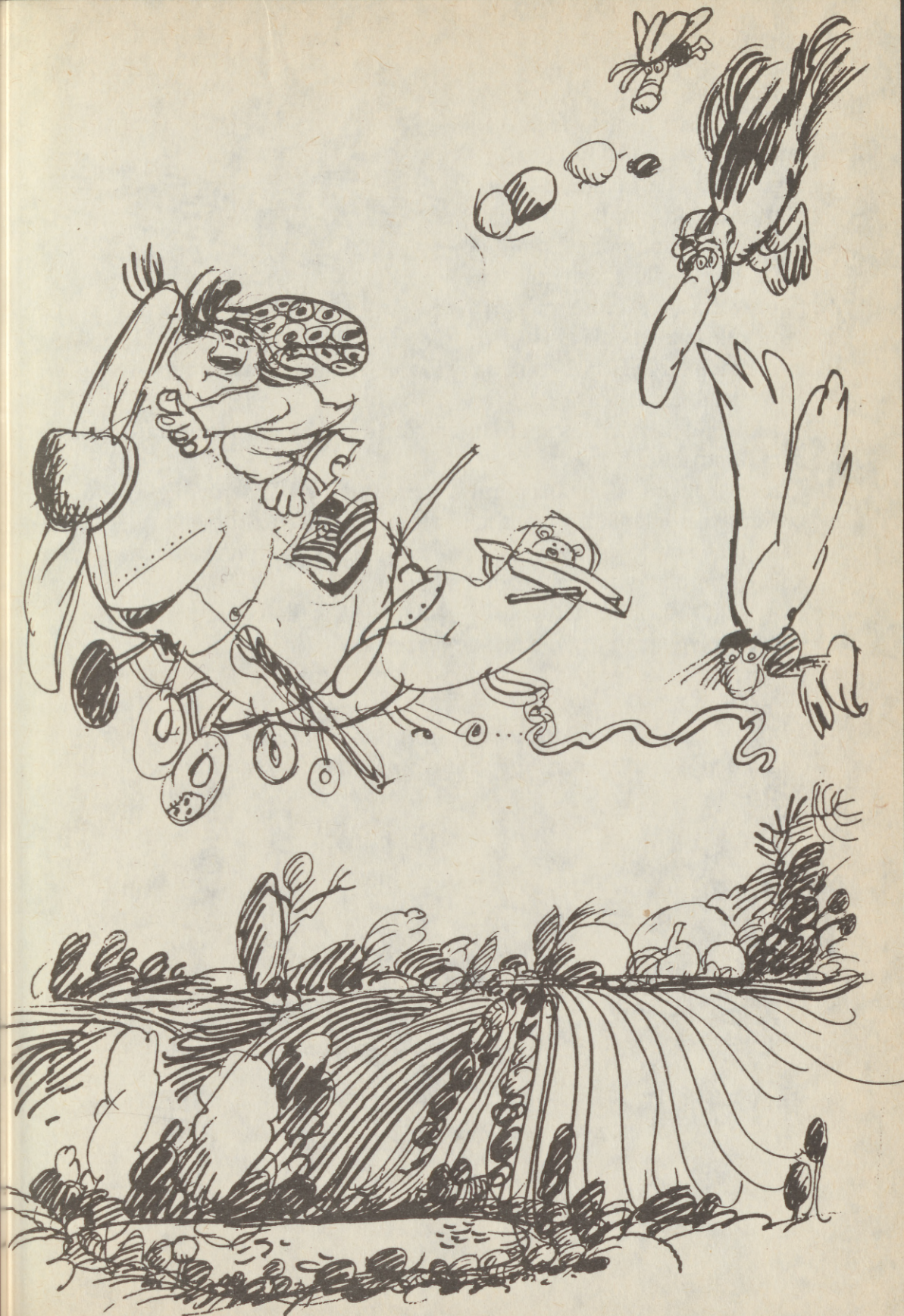
Csak a leszállás nehéz diónak bizonyult, mert a repülő orra jóval könnyebb volt a farkánál, és így állandóan emelkedett. Már elhagyta az alsó báránycsapatot, és közeledett a középsők felé.

Barnabás rángatta a kormányt, húzogatta a féket, nyomkodta a kuplungot, de hiába.

– Pedig nem akarok úrhajós lenni – mondta kétségbeesetten a mellette köröző golyáknak, akik riadtan tértek ki füstölgő, hörgő masinája elől.

– Ha ez vészhelyzet, akkor vészleszállás! – ismételte, ahogy Podzsi Bonszitól tanulta annak idején, amikor a madár még tudott röpködni, és látta, hogy fejét előredöntve, szárnyát összezárva zuhant a föld felé. Akár az igazi ragadozók.

Barnabás repülőjének a szárnyát viszont nem lehetett összecsupkni. Itt csak az segíthetett, ha leterheli a gép orrát. A rendíthetetlen Lapulevél tábornok fogta hát a keményfából faragott pilótaszékét, és előre mászott vele közvetlenül a propeller mögé. A SEB 21-es megrázkódott, aztán a váratlan súlytól a föld felé fordulva zuhanni kezdett.

Barnabás lehunyta szemét, s amikor a becsapódás után kinyitotta, nem látott semmit.

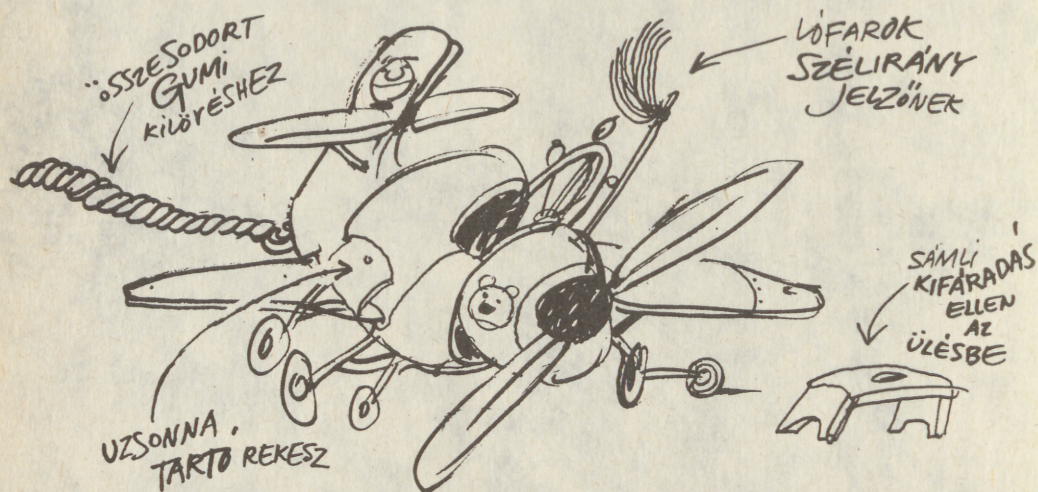
Illetve azt látta, hogy semmit sem lát, mert a kőriserdei Fekete-tóba zuhant, közvetlenül a gyanútlanul virágzó tündérrózsa mellé.

– Inkább motorcsónakot csináltam volna! – sóhajtott bánatosan, miközben borzongva úszni kezdett a part felé.

– Hahó, kispajtás! Beszállás! – harsogta a fülébe ugyanakkor egy hang, illetve nem is egy, hanem egyszerre három.

– Beszálljak? Ne szálljak? – töprengett Barnabás.

*Aki úgy érzi, hogy Barnabás száll, lapozzon a 44. oldalra.
Aki pedig arra szavaz, hogy mégsem száll be, a 60. oldalra.*

Tizennegyedik fejezet

HOGYAN ÜZENT PODZSI BONSZI?

Nagyon egyszerűen üzent. Először is szólt a katicabogárnak, akivel együtt ücsörgött a Vasorrú kalitkájában. A katica kiszállt a kéményen, átadta az üzenetet a harkálynak.

A harkály a mókusnak.

A mókus a gébicsnek.

Ő pedig Barnabásnak.

– Válasz nincs – pittyegte a pettyes katica, miután vissza is szállt a kéményen, s letelepedett a hallgatag Podzsi Bonszi begörcbített nagyujjára.

Tizenötödik fejezet

VÍZESÉS TÖKGYALUVAL

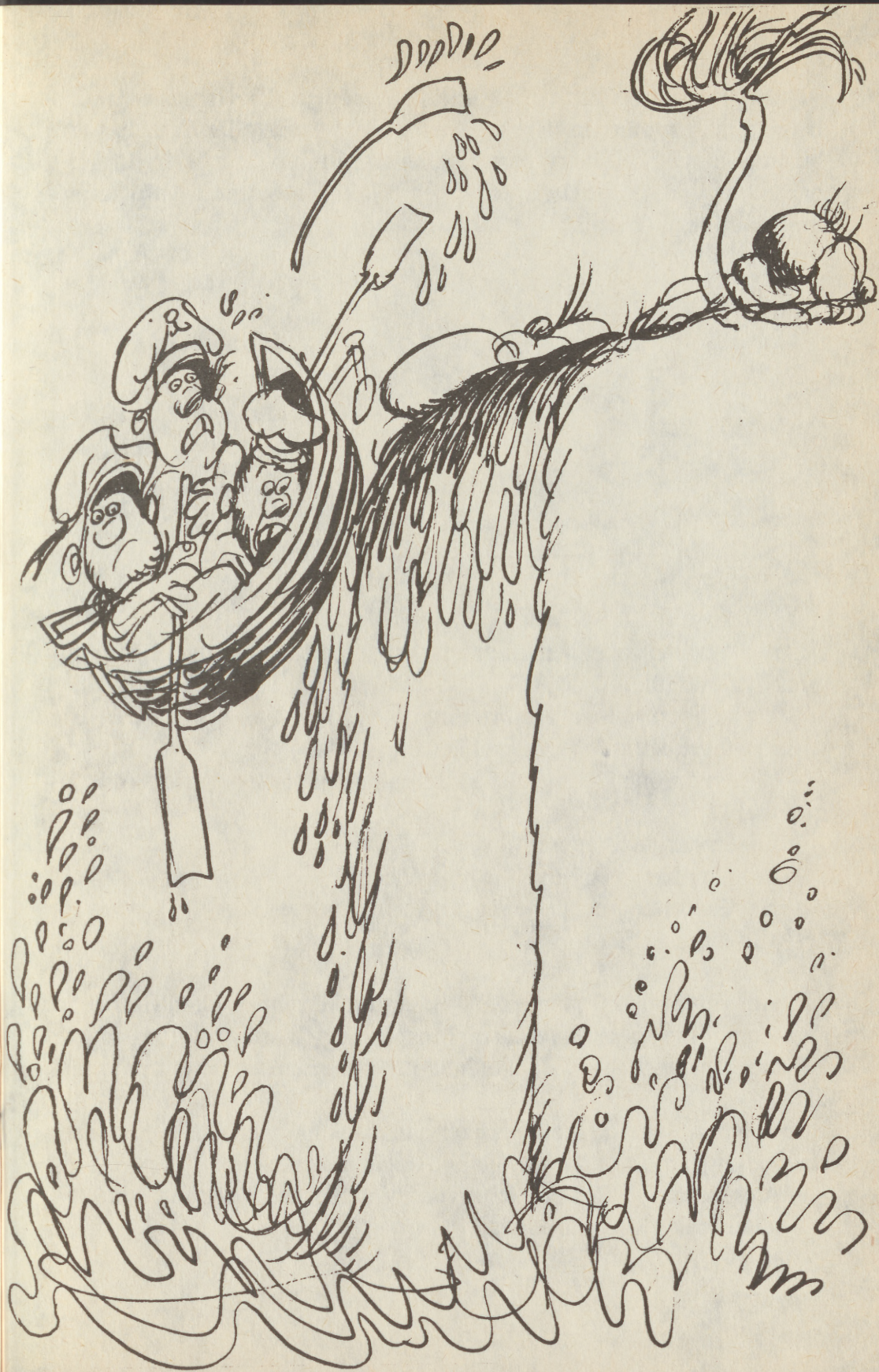
– Amilyen picike vagy, úgy tudsz a repülőddel lezuhanni, kispajtás!
– harsogták vidáman a tengerészek, miközben lassan eveztek a Fekete-
tóból kicsordogáló patakban.

– És a Vasorrú bába?!

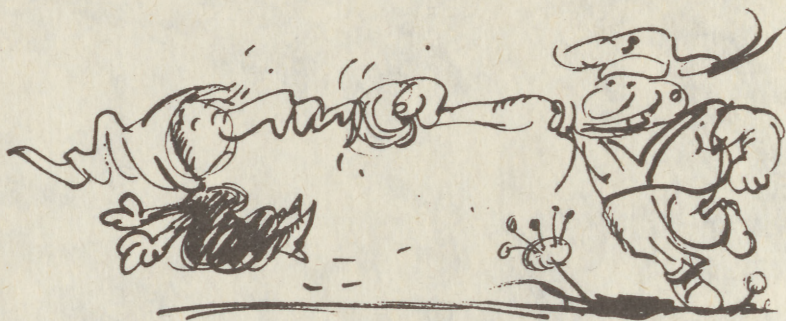
– Meg Jancsi és Juliska?!

Ismételgették háborogva, miután Barnabás elmesélte nekik, mi járat-
ban is volt, illetve lenne.

– Na, majd mi elhúzzuk a boszorkány nótáját. Husánghegedűvel! – hajtogatták egymás szavába vágva a tengerészek. Pedig Barnabás arra biztatta volna őket, hogy partra kellene szállniuk, mert elérték már a három nagy tölgy tisztását, amelynek túloldalán barnul a Vasorrú mézeskalács házikója.

Ám a tengerészeket nem érdekelte, bodorodik-e kék füst az öreg tölgyek ágai mögül.

Mert ha bodorodik, a Vasorrú tüzel.

És ha tüzel, sütni fog. Mégpedig Jancsit.

– Három pofonnal elintéztük a kuglivilágbajnokot! – harsogták a tengerészek.

– Luxemburg-szigetén!

– Mit akar akkor egy ilyen rozoga Vasorrú.

– Ha rozsdá még nem ette meg, mi majd megesszük.

– Vagy lereszeljük.

– Tökgyaluval.

– Hé, vigyázzatok! A vízésés! – kiáltotta kétségbeesetten Barnabás, de a tengerészek nem figyeltek rá. Most épp egy másik szigeten hagyták helyben a palacsintaevő világbajnokot, természetesen három pofonnal őt is.

De a vízésést nem érdekelte a kék sapkások harci dicsősége. Egyszerűen beszippantotta csak a csónakot, aztán leejtette.

– A csó-csó... – dideregte az egyik, miután elázva partra másztak.

– ...nak-nak – vacogta a másik.

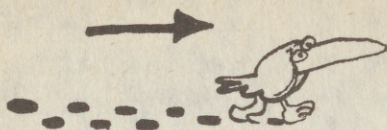
– 'sszetört – citerázta a harmadik.

– A Vasorrú és Juliska – mondta ugyanakkor kétségbeesve Barnabás.

– Kit érdekelnek a szárazföldi patkányok? Nekünk most új hajót kell építenünk.

– Nekem pedig hazamenni, szárítkozni és indulni megint – kesergett Barnabás.

Tizenhatodik fejezet

TARZANTÓL A KALITKÁIG

– Igyekezni! – rikácsolta a váratlanul előbukkant Podzsi Bonszi. – Jancsika már megint huszonhárom dekát hízott.

– Inkább a lombok között, és röpülve követem, mert a Vasorrú földi bába – mondta magában Barnabás, s megragadva a fehér virágú iszalag lelógó indáját ellökte magát.

– Juhééé! Akár a nagy Tarzan! – rikoltotta elégedetten a világlátott Podzsi Bonszi.

Nyárillata volt az iszalagnak, s rugalmas, hosszú indája. Lapulevél tábornok átsüvített a Vasorrú feje fölött, aztán be a szemközti ágak közé, de a nagy sebesség vakká is tette, mert előrenyújtott lábával lesodorta a sűrű lombok védelmében rejtőzködő Podzsi Bonszit. Ám ettől még Barnabás szállt, a túlsúlyos madár pedig zuhant. Egyenesen a boszorkány karjaiba.

– Megvagy, szép kövér barátom! – rikoltotta elégedetten a Vasorrú.

– Se meg nem vagyok, se kövér! – tiltakozott a vergődő Podzsi Bonszi.

De hiába, mert a boszorkány, mintha csak várta volna, hogy a tölgyfáról ölébe pottyan majd a pompás lakoma, kalitkát is hozott magával, s abba zárta Podzsi Bonszit, hogy nyomban el is száguldjon vele.

– A barátja sem vagyok... És nagyon rágós vagyok. Szinte már ehetetlen – tiltakozott mind erőlenebbül a csapdába esett öreg madár.

– Az én hibám – ptyergett ugyanakkor az ágak sűrűjében Segíts Barnabás. Könnyei végiggördültek az arcán, közvetlenül az orra mellett, aztán szaporán hullottak alá a fénylő tölgylevelekre.

De Barnabás mégsem itathatta sokáig könnyeivel az egereket. Először is, mert odafönt egerek sem voltak. Másodszor pedig segítenie kellett Podzsi Bonszinak. S akkor még ott volt Jancsi és Juliska! Hisz egy hüvelykmanó tábornoknak mindig rengeteg a dolga. Lapulevél Barnabásnak pedig különösen. Szállt is hát sebesen a Vasorrú nyomában.

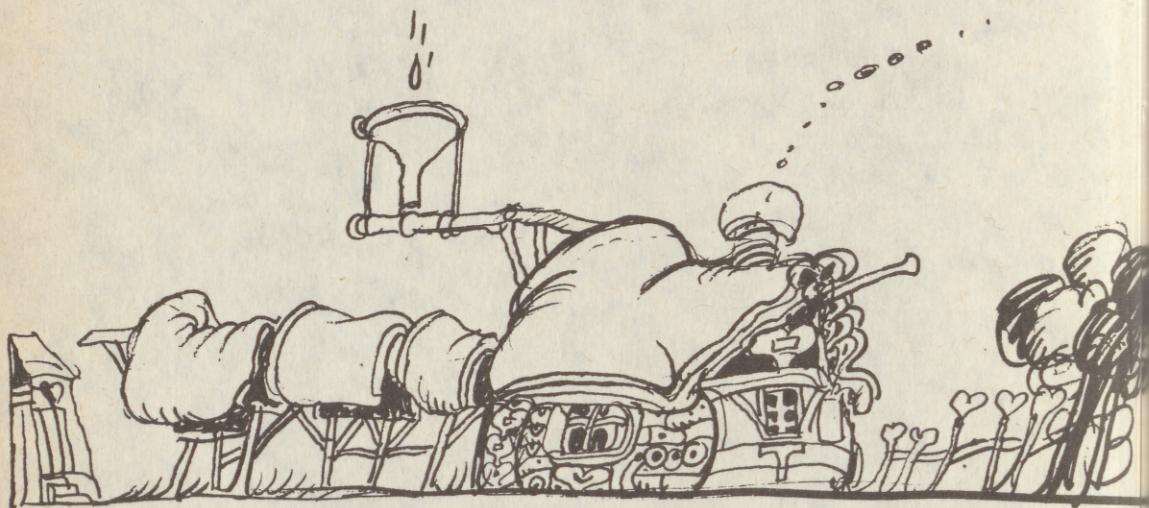
– Nem vagyok szép! – hajtogatta lehangoltan épp Podzsi Bonszi, amikor Barnabás, akár az árnyék, átsüvített a boszorkány feje fölött.

– Ahá, az árnyék! Erről észrevettelek! – kacagott gonoszul a Vasorrú gránitkemény fogait villogtatva, aztán hóna alatt a bágyadt Podzsi Bonszival beugrott a mézeskalács házikóba, és hatalmas kulcsával magára zárta az ajtót.

– Eddig csak volt, de most hogy lesz? – töprengett Barnabás, mitévő is legyen. Hívjon segítséget? Vagy kemény ostrommal vegye be egyedül a kunyhót?

Segítség 54. oldal
Ostrom 74. oldal

Tizenhetedik fejezet

TORONYIRÁNT

– Rendben, induljunk el toronyiránt – mondta Barnabás, s pöfögve-berregve túráztatta a nem létező motort, majd elindult, de a harmadik bokor után le is állt, és felkiáltott a vadkörten sűtkérező cinegéknek:

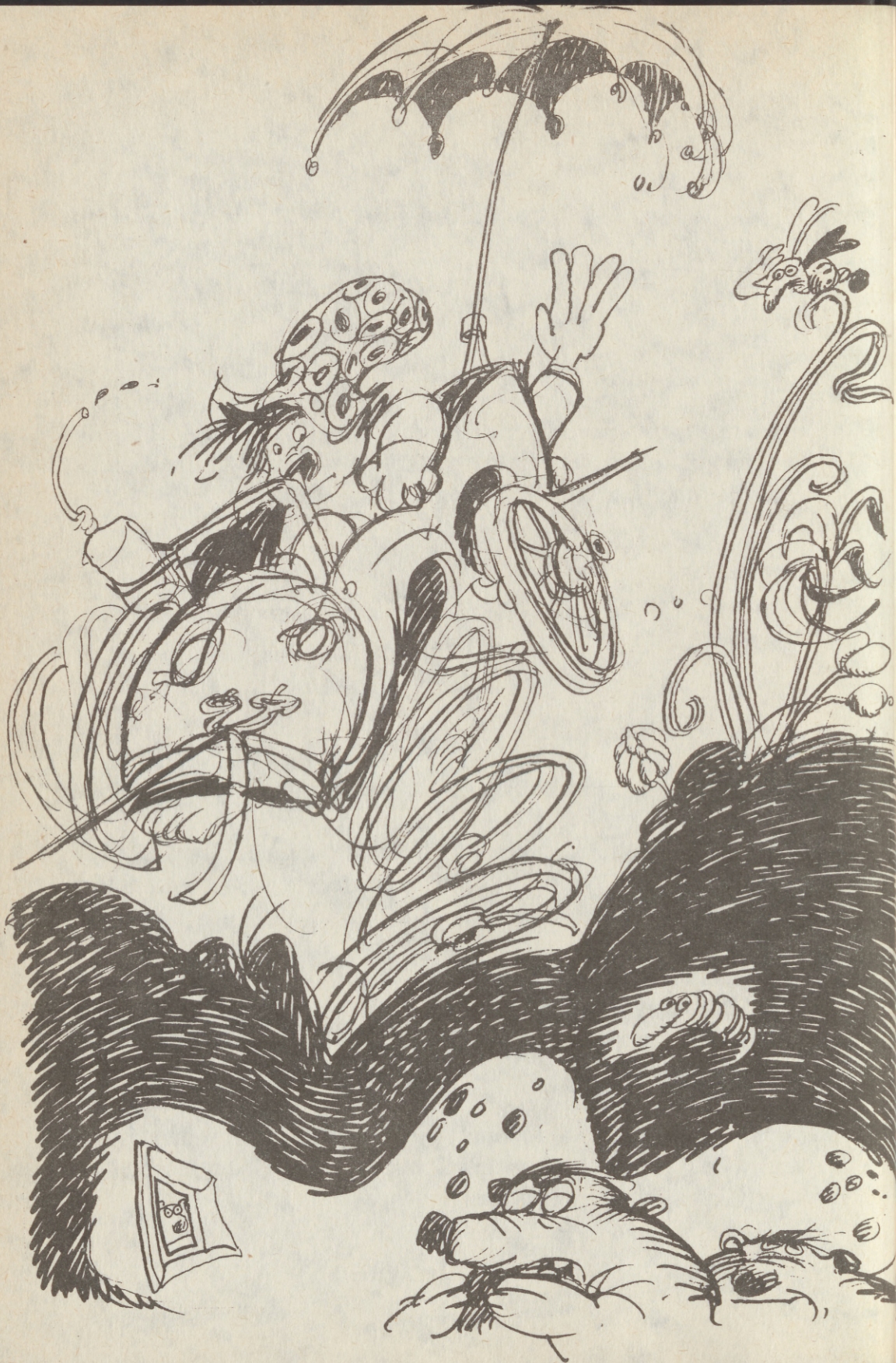
– Hé, merre találok a Vasorrú mézeskalács-házikóját?

– Arra! Arra! – s az egyik madár jobbra, a másik meg balra mutatott.

– Most aztán sokkal okosabb lettem! – gondolta Barnabás, s végül is harmadik irányba indult, egyenest a sötétlő tölgyek sűrűjébe. Csak baj volt a dzsungelvágó terepjáróval. Mintha meghízott volna, mert hol itt akadt el, hol meg amott.

– Most sokkal több a fa, mint máskor, és mindegyik elém áll – háborgott Barnabás, miközben tuskókat és lehajló ágakat kerülgetett. Ám azért haladt, ha pontosan nem is tudta, merre, de mindenképpen előre. Egyenesen a vakondtúrasok felé. S azokat meg is kerülte, de a földalatti járatokat már nem tudta, mert épp azért voltak földalattiak, hogy ne látszanak. Így aztán Barnabás rájuk hajtott, s a dzsungelvágó terepjáró súlya alatt beszakadt a föld. Az első huppanónál kiesett a második, a második gödörnél pedig az első kerék.

Barnabás pedig csak ült a roncsok mellett és kesergett, miért nem indult inkább a Taposi ösvényen.

– Segítség! Itt segíteni kell! – hallotta a háta mögül váratlanul, s egy porladó fa kérge alól fényes hátú hőscincérek vágattak elő.

– Szerelünk, mert szeretünk!

– Kiesett a kerekünk – kiáltozták vidáman, s kalapáccsal, fogóval, különféle kulcsokkal rontottak a dzsungelvágó terepjárónak.

Fúrtak, reszeltek, faragtak, szögeltek, s fél óra sem telt bele, hogy Barnabás soha többé ne ismerjen a kocsijára.

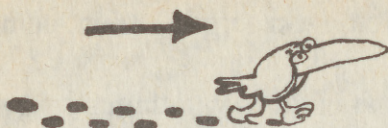
– Hát ez nem sikerült – törölte fáradtan homlokát a legöregebb hőscincér.

– Ez tényleg nem. – Lógatta a fejét szomorúan Barnabás.

– De ezen segítünk, mert szeretünk – mondta a leg-hősebb öreg cincér, aztán a többiekkel együtt megragadta, s beprézelte Barnabást a maradék dzsungelvágóba. Majd felemelték, s Lapulevél tábornok minden tiltakozása ellenére megindultak vele hazafelé.

És persze vidáman, mert a hőscincérek imádtak segíteni.

Tizennyolcadik fejezet

BARNABÁS SEGÍTSÉGÉRT MEGY

– Segítségért megyek, de most aztán ésszel! – döntött Barnabás, és óvatosan belereszkedett a Vasorrú kunyhója mellett kanyargó patakba, de legszívesebben ki is ugrott volna belőle nyomban, mert a víz hideg is volt, sebes sodrású is. Nemcsak vacogtatta, de rázta, dobálta is össze-vissza. Az örvények pedig lehúzták, hiába csapkodott vadul. Így amikor a víz felszínén volt, haladt előre valamit; amikor meg a víz alá bukkott, ugyanannyit visszасodródott.

– Oszd be az erődet, és feküdj rá a vízre, mintha repülnél – tanácsolta neki Tibike, a jólelkű tövisszúró gébics, aki a magas parton álló kecskerágóról leste a kemény csatát vívó tábornokot.

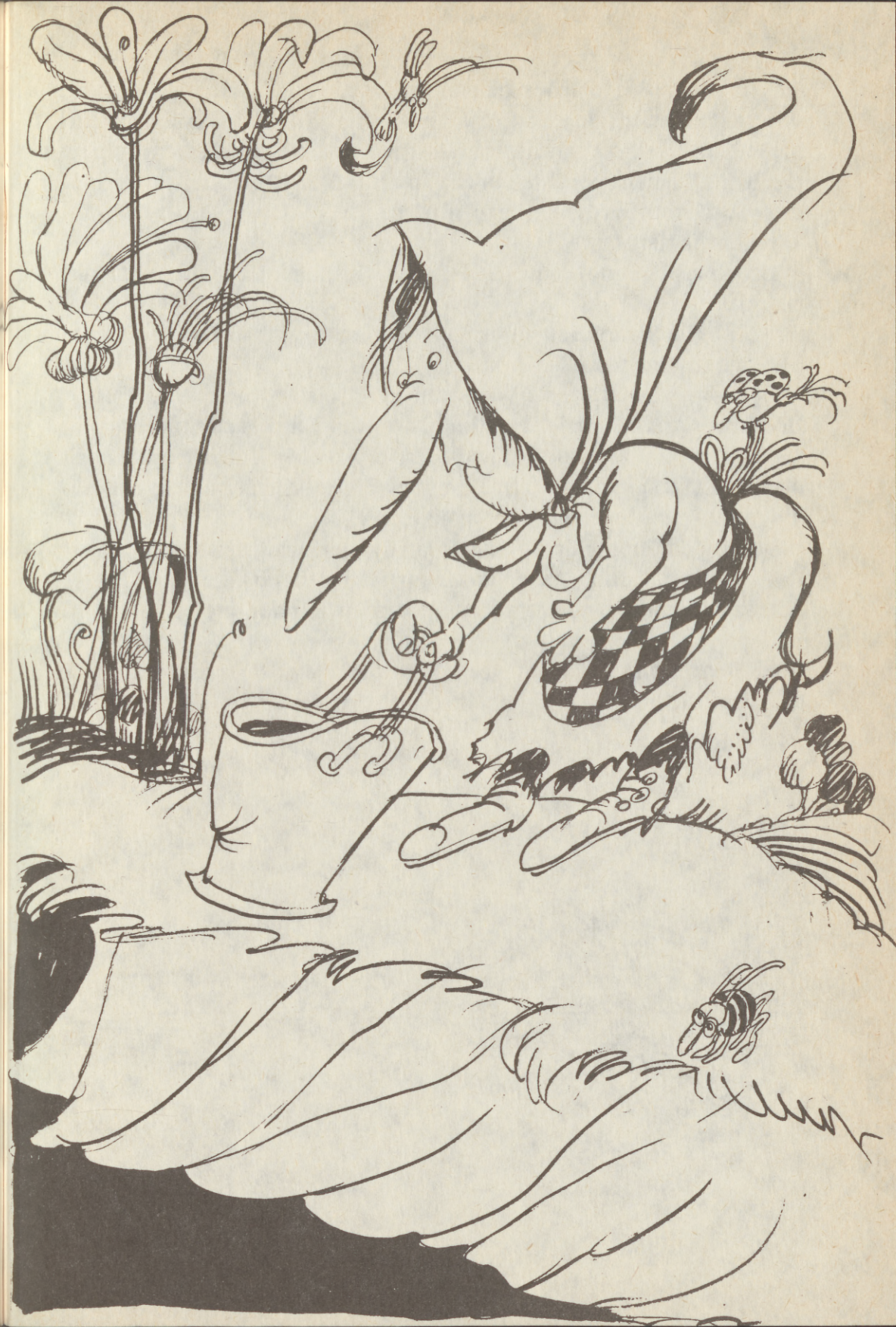
De Barnabás csak beosztani tudott, feküdni nem, mert a patak hol feldobta, hol meg lehúzta megint.

– Podzsi Bonszi üzeni, igyekezz, mert Jancsika hízott megint – kiáltotta utána a gébics, de Barnabás nem hallotta.

Még azon sem gondolkodott el, hogyan is üzenhetett Podzsi Bonszi a Vasorrú fogságából.

Ha téged érdekel lapozz a 43. oldalra, aztán gyorsan vissza, mert Barnabás komoly veszélyben van.

A fáradt Lapulevél tábornok már nem is kapálózott, hanem dideregve sodortatta csak magát a szeszélyesen kanyargó vízzel. Békák úsztak el mellette és kíváncsi halak. A barátságosabbak megálltak, rámosolyogtak, aztán riadtan rebbentek odébb, mert Barnabás a jobb kanyar után balra sodródott. Egyenesen egy vödörbe.

Fölötte ismerős árny.

Lapulevél tábornok lecsukta a szemét, és alámerült, majd fölbukkant megint.

– Mi úszik a vödörckémben?! – kiáltotta fölháborodottan valaki.

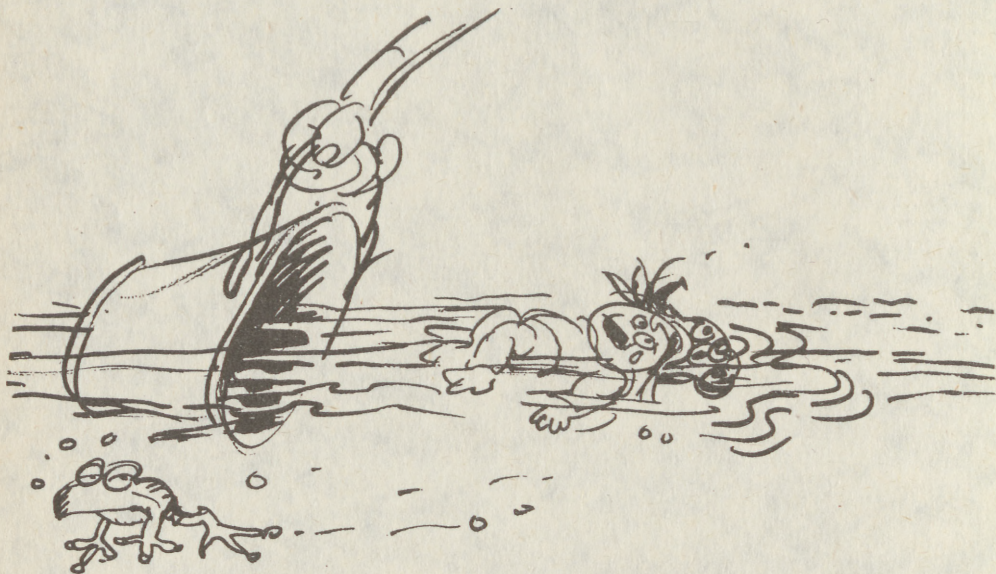
A hang is gyanúsán ismerős volt.

Barnabás alámerült, s a vödör fenekéről pislogott rémülten fölfelé. Becsukta a szemét, majd ismét kinyitotta, ám hiába: a part meredélyén, a vödör mellett a Vasorrú állt. A derekán kockás kötény, a zsebében fakanál és fél fej vöröshagyma, mint egy igazi szakácsnőnek, aki csak kiugrott vízért, de egyébként főzni készül.

– Micsoda finom falat! – csattogtatta gránitfogait a Vasorrú.

– Az lesz a legjobb, ha elájulok. Így talán elenged – gondolta Barnabás, aztán lecsukta szemét, s lebegni kezdett a vödör tetején.

Ha már láttad, hogyan üzent Podzsi Bonszi, kövesd Barnabást az 57. oldalra!

Tizenkilencedik fejezet

EHETŐSÉGI VIZSGÁLAT

– Cuki falat, csak kicsit zöld. Vajon ehető-e? – találgatta a falánk Vasorrú, aki mohóságában a világot mindössze két részre osztotta: ehetőkre és ehetetlenekre. De a csukott szemmel lebegő Lapulevél tábornokot nézve mégis elgondolkodva ráncolta a homlokát. Mert mi van, ha a váratlan zsákmány beteg, és megbetegszik ő is. Épp a Podzsi Bonsziból készítendő sült előtt. Ki eszi meg azt, ha neki majd diétáznia kell?

Egyébként is borzongott a diétától. Ezért nem engedte el Barnabást sem, mert ha ehető, épp elég lesz neki a hússopalacsintába tölteléknek. Előételnek a zsíros madársült előtt.

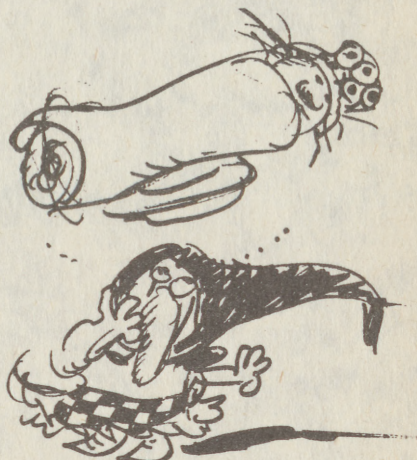
– Orvoshoz viszem, döntse el ő, nem romlott-e – mondta a Vasorrú, s csak úgy, kockás kötényesen elballagott.

Az orvos korábban világjáró tengerész volt, mára csak egyszerű erdőkerülő, de a környéken mindent meg tudott gyógyítani. Kivéve a Vasorrú bába féktelen mohóságát.

Feltette szemüvegét, és hümmögve hajolt a beteg fölé, meg zavartan is kicsit, mert az ehetőségi vizsgálatra beszállított Barnabás rákacsintott.

– Ha itt nyomom, fáj? – kérdezte az erdei csodadoktor, miközben körbetapogatta a vödör rozsdás oldalát.

– Nem felelhetek – suttogta Lapulevél tábornok –, ájult vagyok.

NAPOLYI

ALÁMPA NEM EHEŐ

PUFF NEKI!

or
vo
ma
In
ka

hő
gy

gy
és
ep
ha
do

bá
m
gy

ne

– Miii? Fásult?!
– Ájult! Műhalott! – suttogta Barnabás.
– Ja, az más, mert ha fásult, akkor nem ehető. És a gyomra is keserű?
– Nem felelhetek – ismételte csöndben Barnabás.
– Ha nem beszél, nem tudom meggyógyítani.
– Ne is gyógyítson, mert akkor a boszorkány meg fog enni!
– Lesz húspalacsintám vagy nem lesz? – támadt ugyanakkor az orvosra a Vasorrú.

– Pfuj – fintorgott az orvos. – Hányszor mondtam már, hogy egészségtelen. Inkább a párolt zöldség, a karalábé, a padlizsán.

– A húspalacsinta! – hörögte a Vasorrú. – Gyógyítsa meg!

– A fene bánja, meggyógyítom! Aztán egye meg, és kapjon csak sárgaságot, epeömlést, kettős látást! – hadarta dühösen a csodadoktor. – Azért is meggyógyítom!

– Azt már nem! Nem leszek palacsintatöltelék! – rikkantotta Barnabás, és hideg vízzel az orvos meg a háppogó Vasorrú szemébe fröcskölt, majd kivágtatva a nyitott ajtón, nyomban bevetette magát a sűrű mogyoróbokrok közé.

Ha úgy gondolod, Barnabás megmenekült, lapozz a 63. oldalra. Ha nem, akkor is ugyanoda.

Huszdik fejezet

HÓD BERCI LAKODALMA

– Igazatok volt, hogy ne szálljak be! Ezek a nagyhangú tengerészek felverik az egész erdőt. A Vasorrút pedig csak csellel lehet becserkészni, és csöndesen.

Barnabás ült a vízen hintálózó repülőben, s megpróbált minél halkabban evezni a kezével!

– Auuu! – kiáltott fel váratlanul. – Az ujjam!

– Bocsánat, csak megkóstoltam – mondta ijedten a kis sügér. – Azt hittem, giliszta.

– És ha giliszta, akkor muszáj rögvest befalnod? – dörrent rá Barnabás.

– Igenis, kérem, muszáj – suttogta alázatosan a csíkos kis sügér –, mert elrontottam a hasam a sok mézeskalácstól, amit tó fölött dobálnak a patakba.

– Mézeskalácstot? De hát akkor nyomon vagyok! – dobbant heveset Barnabás szíve. – És hol dobálják?

– Hát odafönt. A harmadik kanyar, a sziklák és a második egyenes után. Menj és nézd meg!

De Segíts Barnabást nem kellett biztatni. Sebesen lapátolt órákig, de se a kanyarokat nem találta, se a sziklákat.

– Közben lehet, hogy már oda is értem - gondolta, mert úgy érezte, mintha minden mozdulatát ellenséges tekintetek fürkésznék a parti fűzek mögül.

– Megyek, és földerítem a terepet! – határozta el félelmét legyűrve.

A csónakká zuhant röpülőt kikötötte az egyik csöndes öbölben. Majd, nehogy véletlenül zajt csapjon odakint, levette a cipőjét is, aztán mászni kezdett a meredek parton. Időnként megállt, mert furcsa zajokat hallott.

– Tán a Vasorrú lapul odafönt? – gondolta ijedten. Máskor meg mint-ha Podzsi Bonszit látta volna, de az öreg madár nem várta be, hanem csak nézett rá messziről értetlenül és csodálkozva.

Barnabás pedig elhagyta az első dombot, aztán a másodikat, de a mézeskalács házikó sehol. Fölmászott a harmadik dombra, amely mögött a negyedik domb magaslott, túl rajta pedig ismeretlen hegyek kéklettek. Barnabás elkeseredetten ballagott vissza a partra, s szállt volna a csónakjába, ha lett volna csónakja.

– Pedig a dárdás cinegékre esküszöm, hogy itt hagytam! – hajtogatta, miközben le-föl szaladgált nekikeseredve a meredek parton.

– Persze, hogy itt hagytad! – vakkantott rá mérgesen valaki.

– De akkor most hol van? – kérdezte Barnabás.

– Elvittük.

– Az én repülő-csónakomat?

– Pontosan. Miből tudtuk volna, hogy visszajössz. Azt hittük, a Vasorrú bábához vagy hivatalos ebédnek.

– Én csak felderíteni mentem.

– Mindegy, a csónak-repülődből akkor is ház lett. Nászajándékba.

– Mijándékba?!

– Hód Berci tegnap nősült, és laknia kell valahol. A te csónakod meg épp megfelelt. Igaz, összevágtuk, besároztuk, de igazán kedves kulipintyót tapasztottunk belőle – mondta a Hód kőműves, és mutatta is, hogy tényleg tapasztottak. Még Barnabás cipőjéből is, abból készült az ablakra a redőny, hogy ne süssön Hód Berci szemébe a nap reggelente, amikor még jóízűen szunyókálna.

– Ez gyönyörű! – sóhajtotta kedvetlenül Lapulevél tábornok. – Csak hogy jutok én innen haza mezitláb.

– Csak utánam, utánam – kárálta a parti nyárfáról váratlanul Podzsi Bonszi. – Mindig csak utánam, és gyorsan, mert Jancsika már megint harminchárom dekát hízott.

Vonultak hát lehangoltan, miközben a hódok pedig énekeltek. A Hód-
indulót.

Ha velük akarsz dalolni te is, lapozz gyorsan a 23. oldalra.

Huszonegyedik fejezet

AZ ORVVADÁSZ FOGSÁGÁBAN

– Borzasztó, hogy én úgy megyek előre, hogy közben mindig csak hátra – töprengett Barnabás, mert már igazából közel állt az elkeseredéshez.

Annyira közel, hogy szinte már benne is volt, mert miközben fehér lepkék csapkodtak fölötte, ő inkább sárgákat szeretett volna látni. Amikor pedig megjöttek végre a sárgák, akkor viszont egyértelműen semmilyeneket.

– A lepkék nem érdemlik meg, hogy nézzem őket – mondta lehangoltan miközben négykézláb tolatott az összehajló bokrok alagútjában, és úgy előre, hogy hátra, amint a Vasorrú bábától szokott menekülni az ember. Főleg, ha sürgősen előételnek szánják.

A mogyorós után kökénybokrok következtek. Ezek kicsit szúrósak voltak, de Barnabást most egyáltalán nem zavarta böködésük. A pulóverjéből kiszakadó szálak sem zavarták, mert most ismét csak aggódott. Juliskáért meg Jancsiért. És hogyan fogja őket megmenteni? Mert írhatna például levelet is a Vasorrúnak. Hogy kanyarós a nagymamája, látogassa meg. S amíg távol van, addig ő... Csak a Vasorrúnak nincsen nagymamája, unokája sincs, csak étvágya van, annak pedig semmi baja.

– Óvatosan, kispajtás! Mindjárt beletolatsz a puskacsőbe! – dörrent rá váratlanul egy kellemetlenül ismerős hang.

Barnabás megfordult, de a folytatás sem volt kellemesebb. A sarokerdő legsötétebb orvvadásza magasodott fölötte, akár a kőszikla. Csak emez itt zöld sapkában, szakállasan, tarisznyával. A hatalmas puskát Lapulevél tábornok szinte nem is merte észrevenni. Pontosan úgy volt vele, mint a lepkékkel: nem érdemelte meg, hogy nézze.

– Na, kit látsz, kispajtás? – dörrent rá az orvvadász.

– Senkit – mondta Barnabás.

– Ó, te kis ravasz! És milyen színű a szemem?

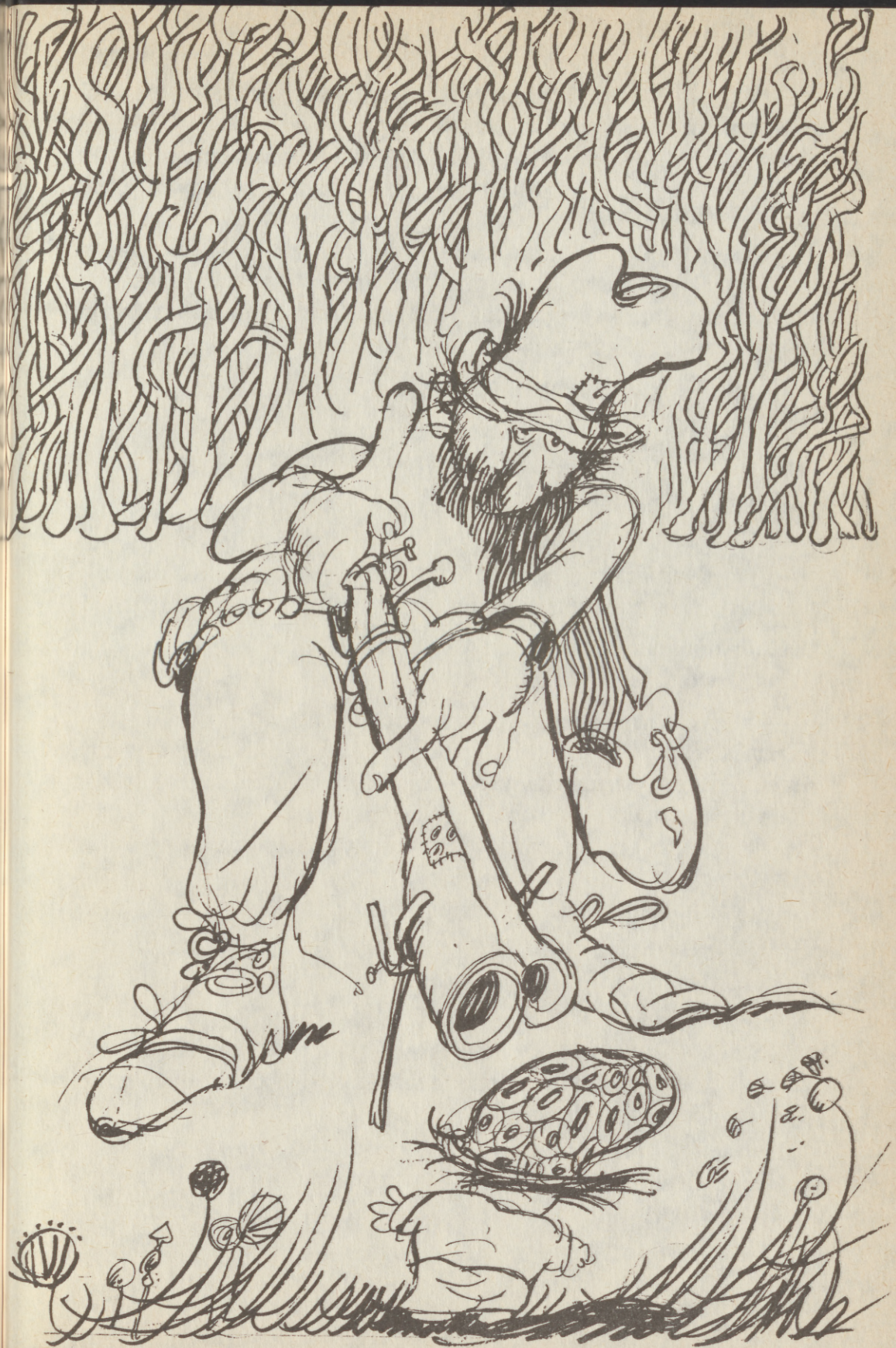
– Zöld vagy inkább sárga, mint a Vasorrúé.

– Hazudsz! Az én szemem piros-fehér-tengerkék! – tiltakozott az orvvadász, s gallérjánál fogva a magasba emelte Barnabást. – Látod?

Ám a tábornok nem látta, először azért nem, mert lecsukta szemét. Másodszor pedig azért nem, mert az orvvadász behajította az oldalán lógó tarisznyába, ahol sötét volt és mindenféle szagok, akár csak az üregi nyúl üregében.

Egyébként hamarosan akadt nyuszi is odabent. Illetve először a csapdában, onnan emelte ki az orvvadász, és gyömöszölte a tarisznya sarkában kuporgó Barnabás mellé. Aztán madár is került a kiakasztott hurkokból. Ráadásul épp Podzsi Bonszi harminchatodik unokaöccse.

– Ma van a születéshónapom! – pityeregte a fájós lábú nyuszi. – Mi lesz a sárgarépa-krémtortámmal?

– És tulajdonképpen énvelem is mi lesz? – aggályoskodott nagyokat pislogva Podzsi Bonszi unokaöccse.

És akkor mi lesz mindannyionkkal, kérdezte volna éppen Barnabás is, amikor megjöttek hozzá a hangok. Az egyik hang barna volt, a másik szürke, a harmadik pedig csíkos: hol sárga, hol meg fekete.

– Használd őket! – súgta neki nagyon messziről Podzsi Bonszi.

– Persze! – kapott volna Barnabás a homlokáéhoz, ha a nagy sötétben megtalálta volna. – A barna hang a medve! – emlékezett, s máris dörögni kezdte:

Brumma-ring, brumma-ring!

Hova tűnt a vászoning?

Az orvvadász megállt, fülelt, aztán megszaporozta lépteit.

Három puttony ananász,

merre fut az orvvadász?

– A medve? Csak nem a medve?! – hallgatózott megint a lesipuskás.
– És ha nem a medve, akkor ki? És ha mégis a medve, akkor meg miért?!

Ködmönömön mézes bödön,

ha elkapom, ledöngölöm!

– jött nyomban a válasz a tarisznyából.

Ennek már a fele sem tréfa, gondolta kétségbeesetten az orvvadász, aki nem szívesen kezdett nagyvadakkal. Kicsikkel igen, de azokkal könnyű volt. Egy nyullal például. Vagy fácánkakassal.

– De egy medve? Az semmiképp! – mondta magában, és loholni kezdett.

– Gyorsabban, komám! – biztatta odabentről Barnabás, és most a szürke hangot kezdte használni:

Miáúú, miáúú!

Hiába futsz, falábú!

– Szent puszkavessző! A vadmacska! – kiáltott fel rémülten az orvvadász, s egy vastag kőrisfának vetette hátát, hogy legalább abból az irányból védve legyen.

Levesemben petrezselyem!

Ha meglelem, leteperem!

– hangzott olyan közlől, hogy az orvvadász kínjában verejtékezni kezdett, s egy bokor mögé ugrott. Ám innen meg mintha tigrismorgást hallott volna, s vele az újabb fenyegetést:

Hamubansült pogácsa,
eredjünk a nyomába!

Aztán Barnabás odabent szinte egyszerre kezdte használni mind a három hangot. Hol brummolt, hol fujt, hol mordult. Az orvvadász pedig üvöltött és rohant. Hazafelé.

Varjú szállt a vetésre,
kerüljetelek elébe!

– rikoltotta odabent Barnabás, Podzsi Bonszi unokaöccse meg visongott a nevetéstől.

Az orvvadász pedig, hogy legalább az irháját mentse, vadul hajigálta szét a holmiját. Először a kalapot, aztán a puskát.

Ha már éppen semmi másért,
együk meg a tarisznyáért!

– brummogta odabenn jókedvűen Barnabás, s érezte nyomban, repülnek ők is. Aztán gurultak nevetve, vidáman összekapaszkodva le a Nagylejtőről a szellős berkenyeliget felé.

– Gyertek! – fogta őket kézen Barnabás, miután végre feltápászkodtak. – Ti vagytok most Jancsi és Juliska. Szépen hazakísérlek benneteket.

De Podzsi Bonszi unokaöccse inkább röpülni akart, és amúgy sem szerette a sárgarépa-krémtortát.

Így aztán csak ketten baktattak a kanyargós Taposi ösvényen. Barnabás és a csapdában lesántult kis üregi nyúl, aki épp a harmadik születésnapját ünnepelte.

Huszonkettedik fejezet

GYALOGOSAN

Barnabás a hosszú gyaloglástól fáradtan hanyatt feküdt az erdő szélén, és a nyári égen úszó felhőket irigyelte, mert csak fölemelkednek, szállnak, aztán leereszkednek valahol megpihenni.

Az erdőszéli mező túloldalán magasodó falu házainak kéményéből füst gomolygott, és Barnabás a kéklő füstöt is irigyelte. Az is csak felszáll gondtalanul, és csavarog tekeregve a fénylő nyári égen. Miközben ő idelent. És majd gyalog egészen a mézeskalács házikóig, ahol Jancsi és Juliska várja, hogy búbos kemencéjébe vesse őket a Vasorrú bába.

– Loholj, Barnabás! – biztatta magát Lapulevél tábornok. – Mert kisüti őket, akár a kenyereket.

Kenyereket, őket,
kisüti mindkettőt – dúdolta kétségbeesetten Barnabás, miközben megint csak a szeszélyesen kanyargó Taposi ösvényen poroszkált.

Először lapátra,
aztán a parázsra
Jancsit és Juliskát...
Barnabás, segíts hát!
Egyiket ebédre,
Másikat estére.
S nincs remény senki más,
segíts hát, Barnabás!

– Segítetek! – kiáltotta a magasban köröző golyáknak Lapulevél Barnabás, s mert egy pillanatra fölfelé nézett, nem tudott a lába elé is figyelni. Így aztán, ahelyett, hogy a fönt keringő golyák magasába emelkedett volna, a következő lépésnél eltűnt a föld alá.

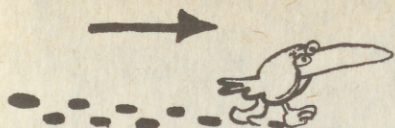
– TÁMADÁÁS! Ellenség! – hallotta ugyanabban a pillanatban előlről.

– Tartsatok ki! Jövök! – bömbölte egy vérszomjas hang a háta mögül.

Aztán Barnabás elé került valaki fenyegetően, de rárontottak hátulról is, mert a verem szája, amelyen át a legrosszabbkor pottyant a föld alá, elsötétült.

– Ha harc, akkor harc! – vezényelte Lapulevél tábornok is, és fejét leszegve vakon előre rohant.

Huszonharmadik fejezet

HOSSZÚ FÜLEK ALAGÚTJA

– Uhhh! – nyögött fel fájdalmasan az ismeretlen rém, mert a leszegett fejű tábornoki roham épp a megpakolt gyomra közepét találta. Meg is tántorodott, de aztán összeszedte magát. Karjával hadonászni kezdett, egészen addig, míg Barnabás füle a tenyerébe nem akadt.

– A fülem! Péklapát lesz a fülemből! – jajongott most Lapulevél tábornok, mert a harc nemcsak súlyos, fájdalmas is volt. De a kétségbeesés megsokszorozta erejét. Előrehajolt, és ahol meleget érzett, harapott.

– Auuu! – visította az ismeretlen.

– Uaaa! – segített neki Barnabás is, miközben összekapaszkodva keringtek a sötétben, így is zuhantak oldalra, s a földön Barnabás alulra került, fölötte pedig lihegve a legidősebb üregi nyúl.

– Hát te vagy az?! – kérdezték szinte egyszerre mindketten.

– Szép kis vendéglátás! – háborgott Barnabás.

– A sötétben azt hittem, a róka – mentegetőzött a vén tapsi. – Bár az egyik füled most eléggé hasonlít a ravasz lompos farkúéra. Annyira vörös. Viszont hegyesebb is lehetne. De a tiéd nemcsak hosszában, széltében is megnyúlt.

– Megnyúlt?! És most mit kezdjek vele? – kesergett Barnabás.

– Mit kezdenél? Semmit, elvégre nem a fül teszi a hüvelykmanót – vigasztalta bölcsen az öreg üregi.

De Barnabás már Juliskára gondolt. Arra, hogyan is kerül ekkora füllel eléje.

vá
ak
ös
n

a
n
p
ú

– És egyáltalán mikor kerülök eléje? – kérdezte megdöbbenve. De választ nem várt, és sárgarépas krém-tortát sem, amivel pedig kínálni akarták, hanem mint a rúgó, pattant ki az üregi veremből, s a Taposi ösvényen vágatni kezdett a Vasorrú házikója felé. Miközben odakint a nekilendülő nyári szél Juliska elvékonyodott hangján éppen azt füttyülte:

Egyiket ebédre,
Másikat estére.
Elkerül az álom,
Félek a lapáton.
S reményünk nincsen
senki más,
segíts hát rajtunk,
Barnabás!

– Segítetek – hajtogatta Barnabás még akkor is, amikor már ott hasalt a sustorgó mogyorók alatt.

Szemközt a Vasorrú mézeskalács házikója. A háta mögül pedig gyanús hangok.

– Vajon mi lehet az? És megnézzem? Vagy ne nézzem? *Ha igen, lapozz a 82. oldalra, ha pedig ne törődjek velük, fordíts!* De valószínűleg úgyis megnézem, mert nem szeretném, ha hátba támadnának.

Huszonnegyedik fejezet

AZ OSTROM

– Akkor most az ostrom! Egyenest az ajtónak faltörő kos-sal! – dolgozta ki a haditervét Lapulevél tábornok.

De faltörő kosok nem legelésztek a boszorkány kunyhója körül, ezért hát megfelelő fát kellett találnia, amivel megrohamozhatja majd az ajtót. Még pedig sürgősen, mert a Vasorrú kéményéből sűrű füst gomolygott.

Csak nem volt egyszerű faltörő kosnak való fára akadni, mert az egyik vastag volt. Barnabás hiába kínlódott vele, mozdítani sem tudta. A másik meg vékonynak bizonyult, és a súlyos ajtón játszva elhajolt volna. A harmadikkal, amelyik pedig végre megfelelt, folyton elakadt az össze-vissza növő cserjék sűrűjében.

– Kicsit pihenek – gondolta Barnabás, s miután sajtó fülét lehűtötte a patakban, elnyúlt a nefelejcskek sűrűjében. A szemét ugyan nem akarta lecsukni, de addig nézte a víz fölött csapkodó zöld szitakötőket, amíg le nem csukódott magától is.

A következő pillanatban már aludt, s hiába rikoltzott fölötte ijedten Tibike, a jószándékú töviszúró gébics, csak nem hagyta abba a horkolást.

A Vasorrú pedig csak hallgatta, hallgatta, aztán kiballagott érte.

– Na, gyere, palacsintatöltelék – mondta a szája szélét nyalogatva, s Barnabást faltörő kosostul becipelte a kunyhóába.

Huszonötödik fejezet

PALACSINTATÖLTELÉK LESZEL

Így történt, hogy amikor a nagy Lapulevél tábornok felébredt, az első pillantása Jancsira esett.

A második a pityergő Juliskára.

A harmadik pedig a csapzott Podzsi Bonszira.

Negyedik pillantása nem volt, mert az ijedtségtől lecsukta a szemét.

– Soha többé nem nyitom ki! A világ nem érdemli meg, hogy lássam – gondolta elkeseredetten.

De azért hallgatta: Juliska pityergését, Jancsi szuszogását és Podzsi Bonszi zsörtölődését.

– Hé! Ne aludj! – kárálta a fogoly madár.

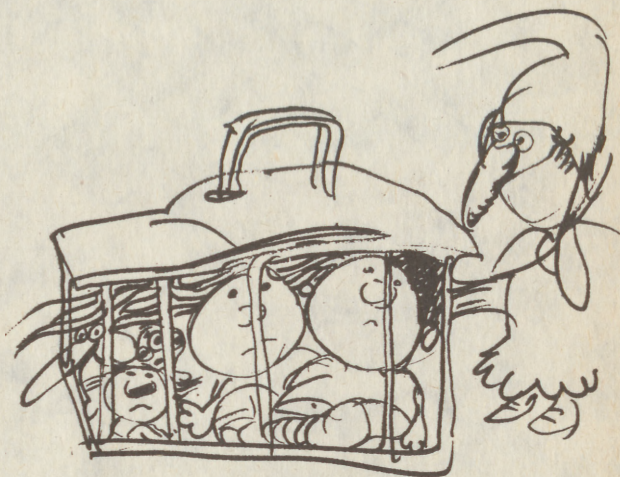
Keményfát a tűzre,

s nincs gondom a füstre – hajtogatta ugyanakkor jókedvűen a Vasorrú, miközben szaporán pakolta a búbos kemencét.

– Most szökni kell! – súgta fölháborodottan Podzsi Bonszi.

– Még a könnyeim is elpárolognak ebben a nagy melegben! Úgy félek, Barnabás – siránkozott Juliska.

A Vasorrú bába pedig újra kezdte:

Répa, rigó, szelence.
Tüzes már a kemence!

Aztán megállt a ketrec előtt, és szájaszélét nyalogatva először Barnabásra mutatott:

- Te palacsintatöltelék leszel.
- Te pedig sült – bökött Podzsi Bonszira.
- Ó, én kis pecsenyém – búgta Jancsinak.
- Harmatos gyöngyvirágom! Téged pástétomnak szánlak. – Benyúlt a ketrecbe, és megsimogatta Juliska szőke fürtjeit. Aztán vödört ragadott, s kiszaladt a patakra vízért, miközben csak fújta:

Mindent a lapátra,
aztán a parázsra!
Sültnek, tölteléknek,
Zsíros pecsenyének.

- Én nem akarok töltelék lenni – mondta fölháborodottan Barnabás.
- Na, végre! – sóhajtott fel megkönnyebbülten Podzsi Bonszi. – Tehát szökünk!
- Igen, de megtervezzük – vette át a parancsnokságot Lapulevél tábornok. – Írjátok le, hogyan képzelitek!
- Én nem tudok írni – közölte lehangoltan Podzsi Bonszi.
- Nekem meg nincs papírom – sóhajtotta Jancsi.
- Nekem meg tervem sincsen. De a pástétomság semmiképp – pityergett Juliska.

Sültnek, tölteléknek,
zsíros pecsenyének.
Kakukkfúvel, borssal,
finom fehérborral...

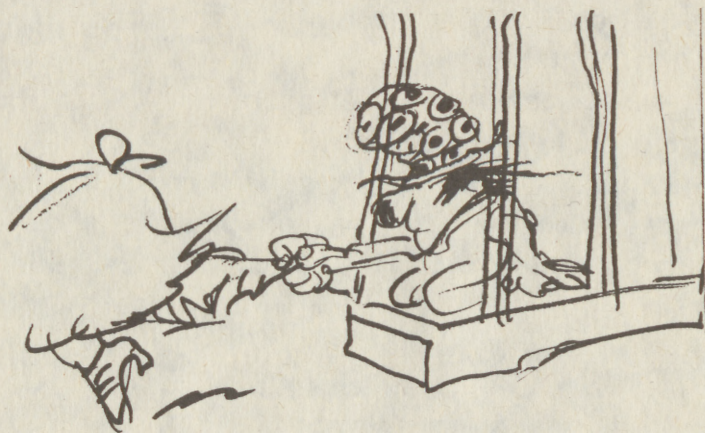
– jött vissza dudorászva a Vasorrú a teli vödörrel.

Barnabás pedig kormot kapart össze a kemence elől, aztán vizet is merített hozzá. Így tintájuk már volt, és toll is került a fájdalmasan sóhajtozó Podzsi Bonszi szárnyából.

– Most pedig a papír! – Barnabás kinyúlt a rácson, és villángyorsan letépett egy darabot a Vasorrú ligő-lógó alsószoknyájából. A rongy ugyan gyűrött volt, piszkos is, de nem annyira, hogy a koromtinta ne látszott volna rajta.

– Erre lehet írni – vezényelt Lapulevél tábornok. – Podzsi Bonszi te rajzold le a tervedet. De igyekezz, mert kevés az idő. Jancsika már alig fér el a ketrecbe.

Dolgoztak is lázasan mindannyian. Csak Juliska nem, ő keservesen pityergett tovább, s most még Barnabás sem őrködött mellette, hogy felszárítsa a szeme sarkából előbukó könnyeket.

Huszonhatodik fejezet

TERV EGY: RESZEL-SZÁLL

Néhány óra, és készen volt a három terv.
Podzsi Bonszié egyszerű volt, csak kicsit hangos.

Először is: leadja a vészjeleket.

Bedobják a kéményen.

Hoznak részelőt.

Elfűrészeli a rácsot...,

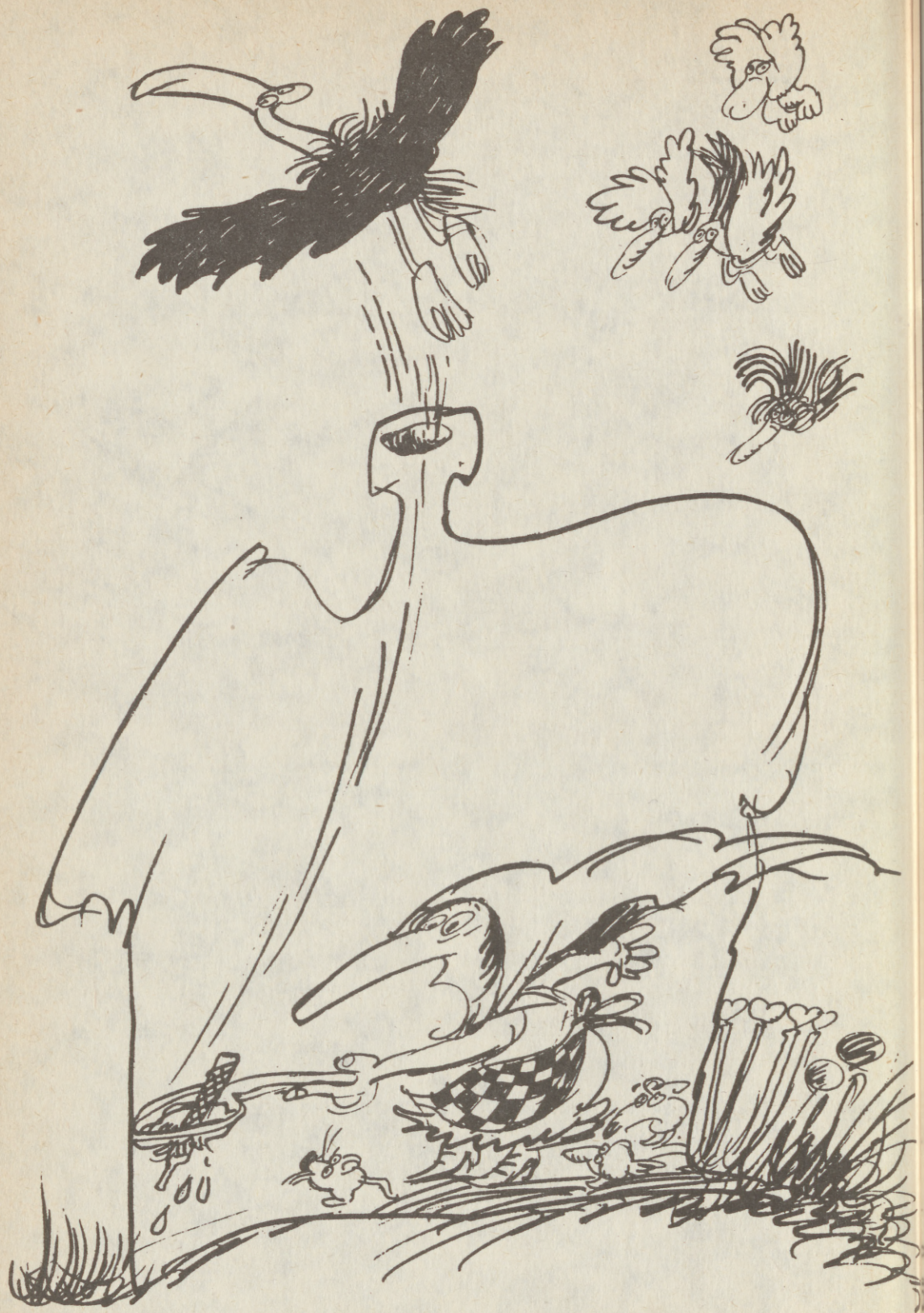

és mindannyian örülnek a szabadságnak.

– Jó terv! – dicsérték Podzsi Bonszit, és nekivágtak.

A madár leadta a vészkárogást, háromszor, ahogy illik, aztán vártak. De várt a Vasorrú is. Arra, ha Podzsi Bonszi még egyszer elkárogja magát, hozzávágja a nyírfasöprűt.

Ám a kalitkában csönd volt és feszült várakozás.

A vészkiáltás meg szállt az erdő fölött, akár a rosszkedvű őszi szél. Átcsapott az ágak között, s be az öreg tölgy odújába. Ott hallotta meg az álmos kis bagoly.

– Papa! Papa! Valaki meszelőt kér. Sürgősen – kuvikkolta.

– Meszelőt? – csodálkozott az öreg bagoly. – És éppen Podzsi Bonszi, akinek odúja sincs? Mit akarna ő kimeszelni?

– Ehetőt, ehetőt – ismételte a tölgy csúcsáról a pintyőke. – Podzsi Bonszi biztos szúnyoglárvát akar.

– Reszelő kell neki! – dürrögte a mogorva siketfajd, aki egyébként csak akkor nem hallott, amikor nem akart. – De minek neki a reszelő?

– Fogat köszörülni, vason hegedülni – hajtogatta a csélcsap pintyőke.

– Pont a kéménybe? – töprengett az öreg bagoly. – De ha be kell dobni, hát be kell dobni, mert Podzsi Bonszinál sosem tudni.

S mert tényleg sosem tudni, szólították hát a keselyűt, aki a legpontosabban célzott az egész sarokerdőben. Most is csak felszállt, repült, a kémény fölött elengedte a reszelőt, és fordult vissza elégedetten. De olyan sebesen ám, hogy nem is hallotta a Vasorrú sikolyát.

– A palacsintám! – jajveszékelt kétségbeesetten a boszorkány. – Mit dobtak a palacsintámba?!

– A reszelőnket – dűnnyögte fáradtan Podzsi Bonszi, és visszatelepedt a sarokba. – Fuccs a szökésnek.

– Az én tervem majd segít – vigasztalta a kétségbeesett madarat Jancsika.

Ha hiszel neki, siess a 85. oldalra!

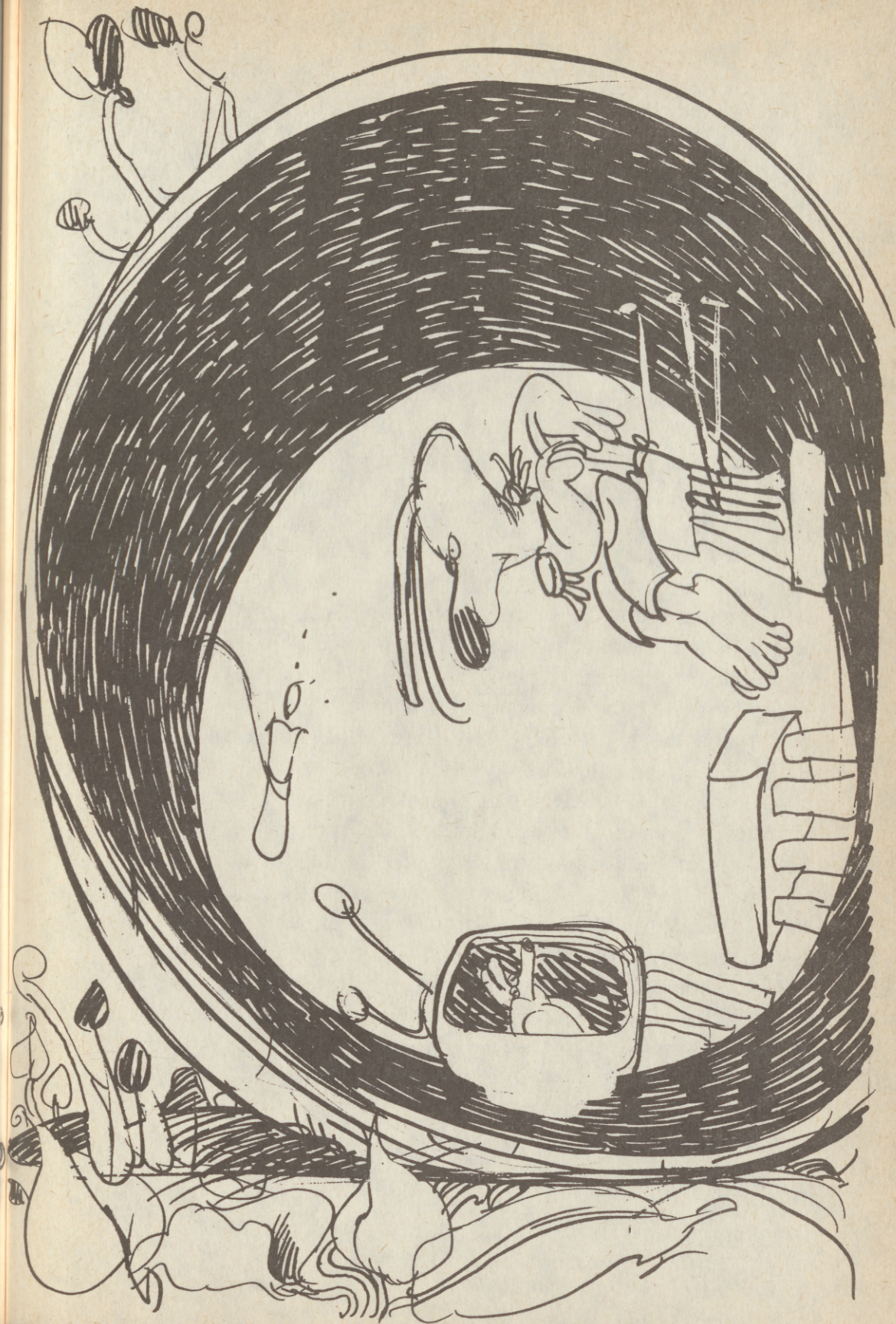
Huszonhetedik fejezet

TÁBORNOK A TÁBORNOKKAL

– Inkább megnézem – döntött Barnabás, s követni kezdte a hangokat, amelyek nemcsak gyanúsak voltak, de ravaszak is. Először közletről jöttek, aztán messziről, s egyszer jobbról, máskor meg balról, mintha csak kóbor szél rázta volna a vihar után elcsendesült erdőt hol itt, hol ott.

De Lapulevél tábornok sem hagyta magát! Hogy ne legyen könnyen felismerhető, kockás zsebkendőket kötött a fejére, s úgy követte őket hangtalanul. A kőrísligetből átosont a berkenyésbe, a füzesből a tölgyesbe és vissza, aztán árnyékot látott. És hallott furcsa hangokat is. Mintha dob pergett volna, majd ismerős vezényszavak:

– Akozó-sor, akozó-sor!
Nák-kato!
Madásra-tá,
madásra tá
Sog-sog-har már,
sog-sog-har a
riadó!

– Ez lehetetlen! – gondolta Barnabás, amikor a hangok mögött a fenyegető árnyék is megjelent a bokrok fedezetében. De már nem volt mit tenni, támadnia kellett.

Lábak dobbantak, öklök lendültek, és merevedtek meg szoborként a levegőben.

– Hát te vagy?! – mondták egyszerre és elhülve mindketten, mert ott álltak egymással szemközt harcra készen. Jobbról Lapulevél tábornok zsebkendőben, balról Tökfej tábornok bádogsisakban.

– Hogy kerülsz ide, hisz te sose mozdulsz hazulról – kérdezte Barnabás.

– Nem bizony. Most is csak az otthonomat védtem. Csak kicsit meszszebb, mert a vihar ledöntötte az öreg bükköt, amelyben élek. Nagy kárt csinált nekem, de nem hagyom magam! – büszkélkedett Tökfej generális, s már mutatta is, ő aztán tényleg nem hagyja.

Barnabás pedig csak háppogott, mert Tökfej odujában minden az oldalán feküdt. Az asztal, az ágy, a székek, a tévé.

– Még a vizet is oldalról gatom-csur a számba – büszkélkedett a szavakat megint csak keverve a kopasz Tökfej.

– De miért nem állítasz talpra mindent? – faggatta Barnabás.

– Én, fej-Tök? Ha-so! Én nem alázkodom meg a viharnak. Ha feldöntött, hát feldöntött, de a szék attól még szék marad. És a tévé maci, vé-té ci-ma, csak fekve oldalt!

– A Vasorrú, Podzsi Bonszi! Meg Jancsi és Juliska! – riadt fel hirtelenül Barnabás, és a sisakos Tökfej tábornoktól el sem köszönve, vágatni kezdett a mézeskalács házikóhoz.

Igyekeztek vele ti is!

Lapozatok gyorsan a 74. oldalra!

Huszonyolcadik fejezet

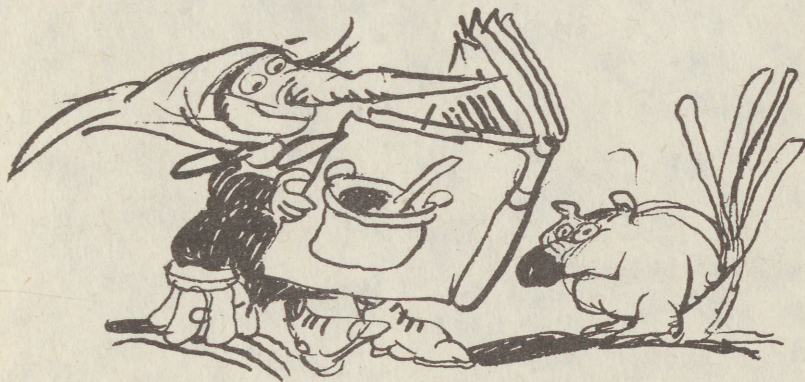
TERV KETTŐ: EMEL-SZÁLL

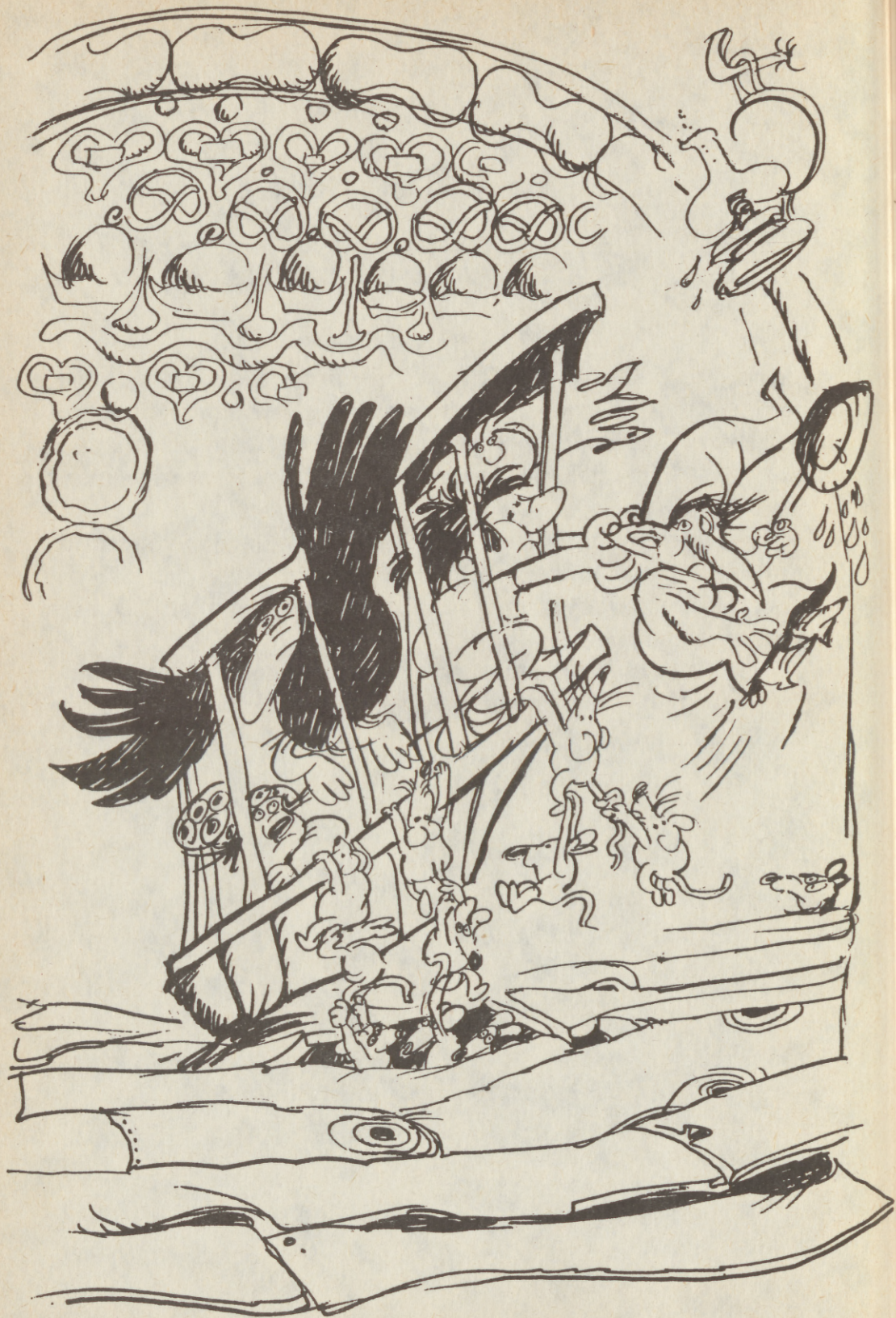
– Most jövök én. Figyeljete! – vezényelt Jancsika, aztán a falnak dőlve keservesen sóhajtozni kezdett, mert az ő terve három fontos mozzanatra épült. Először is a ketrechez csalják a boszorkányt, és a hízlalókúrán felerősödött Jancsika megragadja, majd következik Podzsi Bonszi.

Neki nem kell mást csinálnia, mint kirepülni a tetőn át ketrecestül, Vasorrústul, s a többi már egyszerű.

Sóhajtoztak hát szegény foglyok, ahogy csak tüdejük bírta. Juliska még könnyezett is.

A Vasorrú meg csak tűrte, tűrte. Nyugodtan forgatta tovább a szakácskönyvét, mert még nem döntötte el, milyen salátát is készítsen a ropogós Podzsi Bonszi-sülthöz.

– Nyugodjatok már! Rögtön kapjátok a zabpelyhet uzsonnára! – dörrent rájuk, amikor a sóhajok már kenderkóc parókáját emelgették. – De mit egyek én a madársülthöz: káposztát vagy céklát!

– Káposztát! – kiáltotta Jancsika.

– Medvehagymát! – rikoltotta ugyanakkor Barnabás.

– Csak uborkát ne! – pityergett Juliska.

– Csönd legyen! – Emelkedett föl a Vasorrú.

– Nekem egy boszorkány nem parancsol! – harsogta keményen Jancsika. – Én barna öves karatés voltam.

– Haha! Az is valami? – vihorászott a Vasorrú. – Én meg önkéntes tűzoltó és kung-fu bajnok. És nem voltam, hanem vagyok! Mit szólsz ehhez, te nyimnyám? – kérdezte fenyegetően a boszorkány, és bibircsókarcát egészen odatolta a rácshoz.

– A fülét! Most csípd meg! – vezényelte Barnabás.

És Jancsika megcsípte. Egyszerre két vasmarokkal, mert aztán tényleg erős volt.

– Repülni! – harsogta Lapulevél tábornok, de ezúttal feleslegesen, mert Podzsi Bonszi hatalmas szelet kavarva már csapkodott is öreg szárnyaival.

– Emelkedünk! Hurrá! Mindjárt áttörjük a tetőt! – örvendeztek.

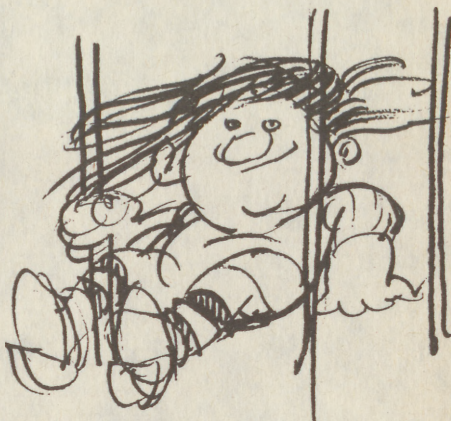
– A tető! Viszik a tetőnk! – cincogott ugyanakkor egér papa a családjának, amelyik már évek óta ott lakott békében a ketrec alatt, mert a Vasorrú se a macskát nem szerette, se a takarítást.

Podzsi Bonszi pedig izzadt, lihegett, hogy fölemelkedjen végre a néhez ketreccel, amit alulról most már húsz egér rángatott volna vissza.

– Engedd el a Vasorrút! Nagyon nehéz – vezényelte Barnabás.

De Jancsika hiába engedte el, így sem emelkedtek.

– Nem megy – sóhajtott keservesen az öreg madár, miközben a ketrec szép csöndesen visszabilent a helyére.

– Győztünk! – viháncoltak odalent a boldog egerek.
– Vesztettünk – mondta ugyanakkor Podzsi Bonszi. – De cékla akkor sem lehet a madársülthöz. Undorodom tőle.

Huszonkilencedik fejezet

TERV HÁROM: FÖLFAL-FUT

Most már csak Barnabás terve maradt, ami egyszerű volt és kristálytisza, mint minden, ami tulajdonképpen nagyszerű.

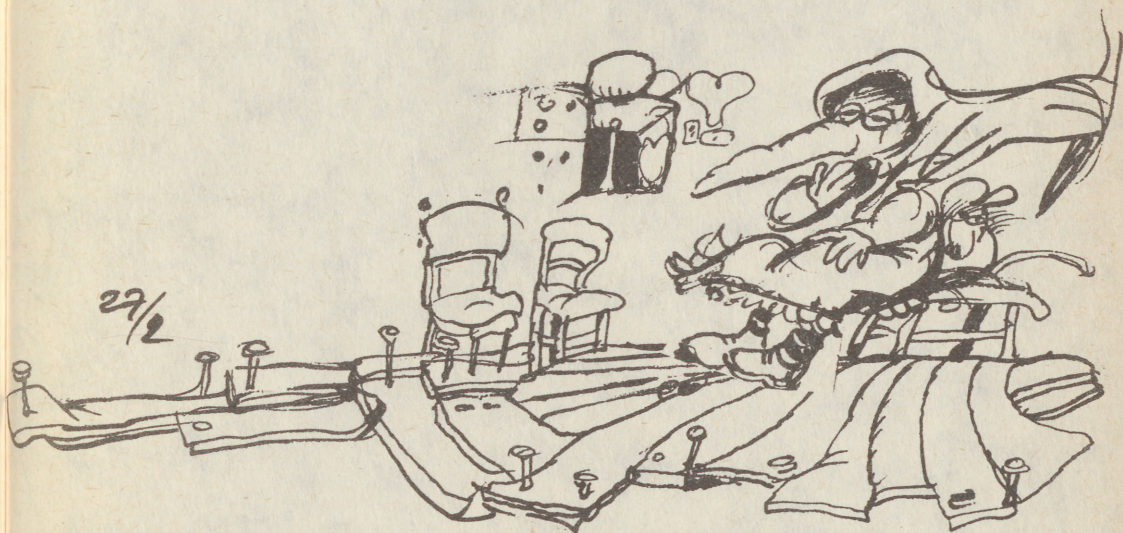
– Mert nézz csak szét – súgta a tábornok a komor Podzsi Bonszinak. – Itt minden ehető. A ketrecünk pörkölt cukor, az ajtó nápolyi, a fal pilótakeksz, a cserép csokoládés macskanyelv.

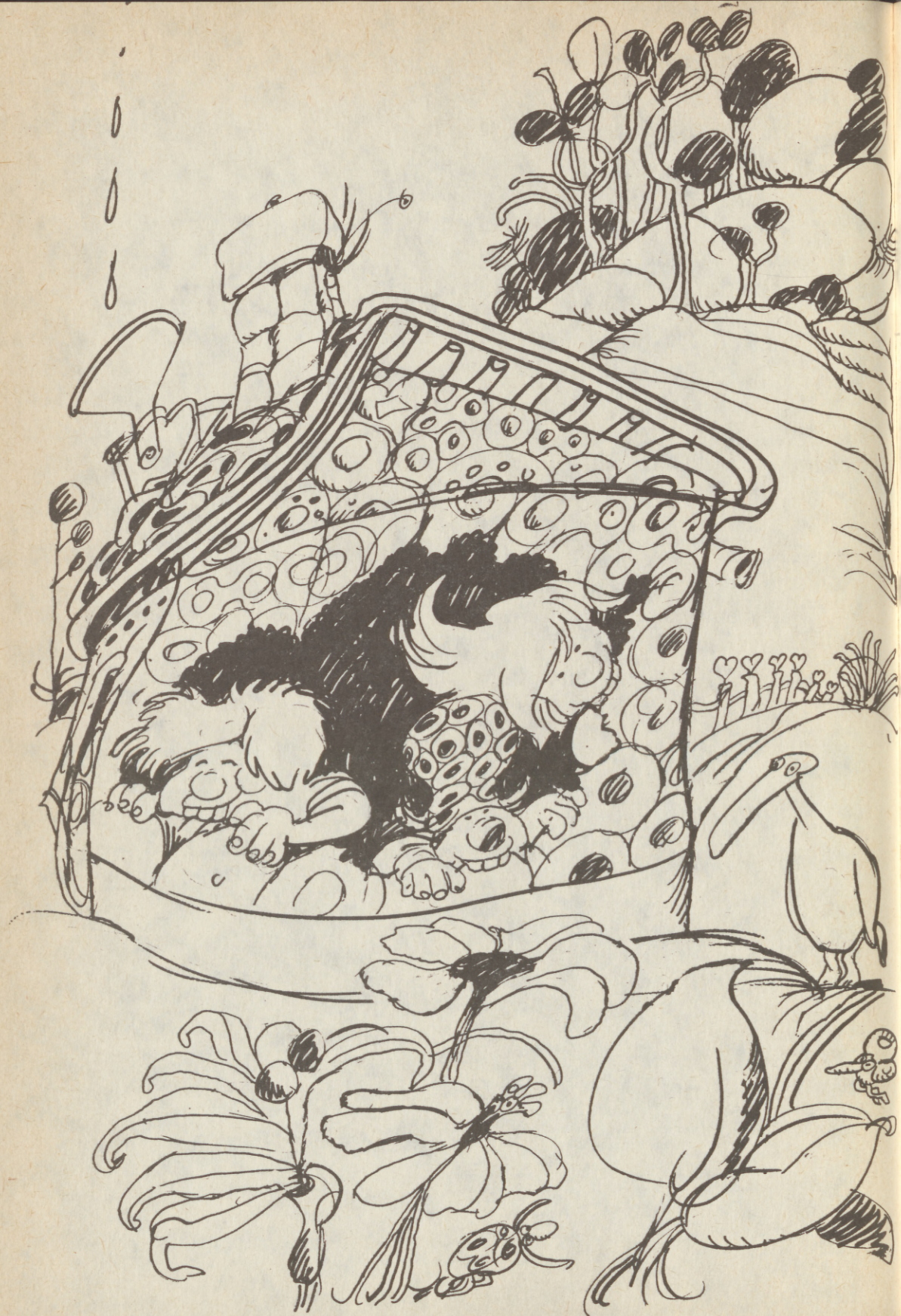
– De akkor is! – mondta váratlanul Podzsi Bonszi.

– Mit akkor is? – kérdezte értetlenül Barnabás.

– Ha nem keksz, akkor mézeskalács, tele mazsolával, és egy madár hogyan harapjon?

– Te csak aludj, hogy álmosodjon el a Vasorrú is – súgta neki Barnabás. – Aztán, ha alszik...

– Megesszük a házat, és rohanunk – rikoltotta váratlanul Jancsika. Podzsi Bonszi a szárnya alá dugta a fejét, és szuszogni kezdett.

Esteledik már,
aludj, kismadár!
Álmodozzál
fényes fákról,
szép hajnali
napsugárról

– dudolta csöndesen Juliska az erdei altatót, a madár pedig a ketrec sötét sarkába húzódva békésen horkolt.

– Ááá – sóhajtotta szemét dörgölve hamarosan a Vasorrú is, aztán ledőlt a kemence mellé.

Esteledik már,
aludj kismadár!
Holnap megint
messze szálljál,
lakhelyedre
eltaláljál,
szegény kismadár...

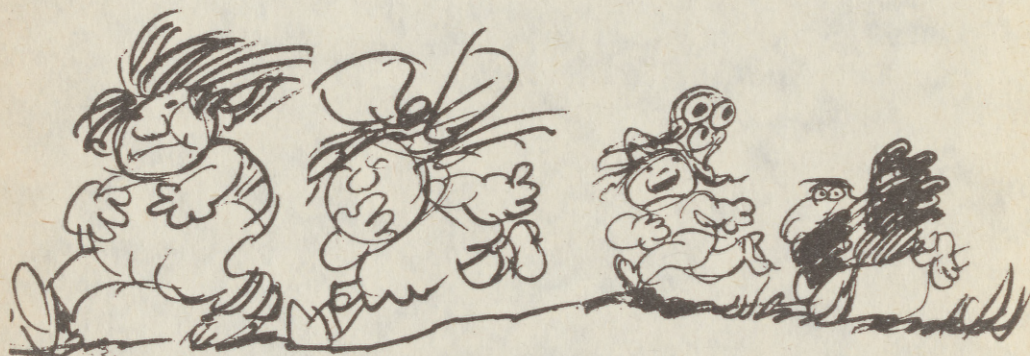
Horkolt most már a Vasorrú, ők pedig nem haboztak. Jancsika hatalmas harapásokkal falta a ketrecet, aztán az ajtóhoz loholtak Barnabással. A tábornok a csokoládéküszöbnek látott neki, Podzsi Bonszi meg erős csőrével nagy lyukakat ütött a nápolyiajtón. Jancsika pedig csak evett-evett, Juliska dúdolt, mert a nápolyi nagyon ropogott a sebesen daráló fogak alatt.

– Soha többet csokoládét! – fogadkozott Barnabás, amikor már túl voltak az ajtón, és a rengeteg édességtől fuldokolva rohantak a patakhöz. Ott lehasaltak és ittak, ittak boldogan, mert végre szabadok voltak.

Csak Podzsi Bonszi nem, ő épp a legszebb faroktollával akadt bele a tüskés kökénybokorba.

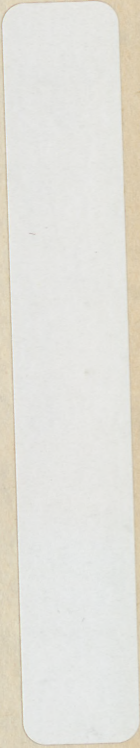
– Segíts Barnabás! – súgta kétségbeesve.
Lapulevél tábornok pedig törölte száját és rohant. Ezért hívták Segíts
Barnabásnak.

Ha üzensz érte, neked is segít.

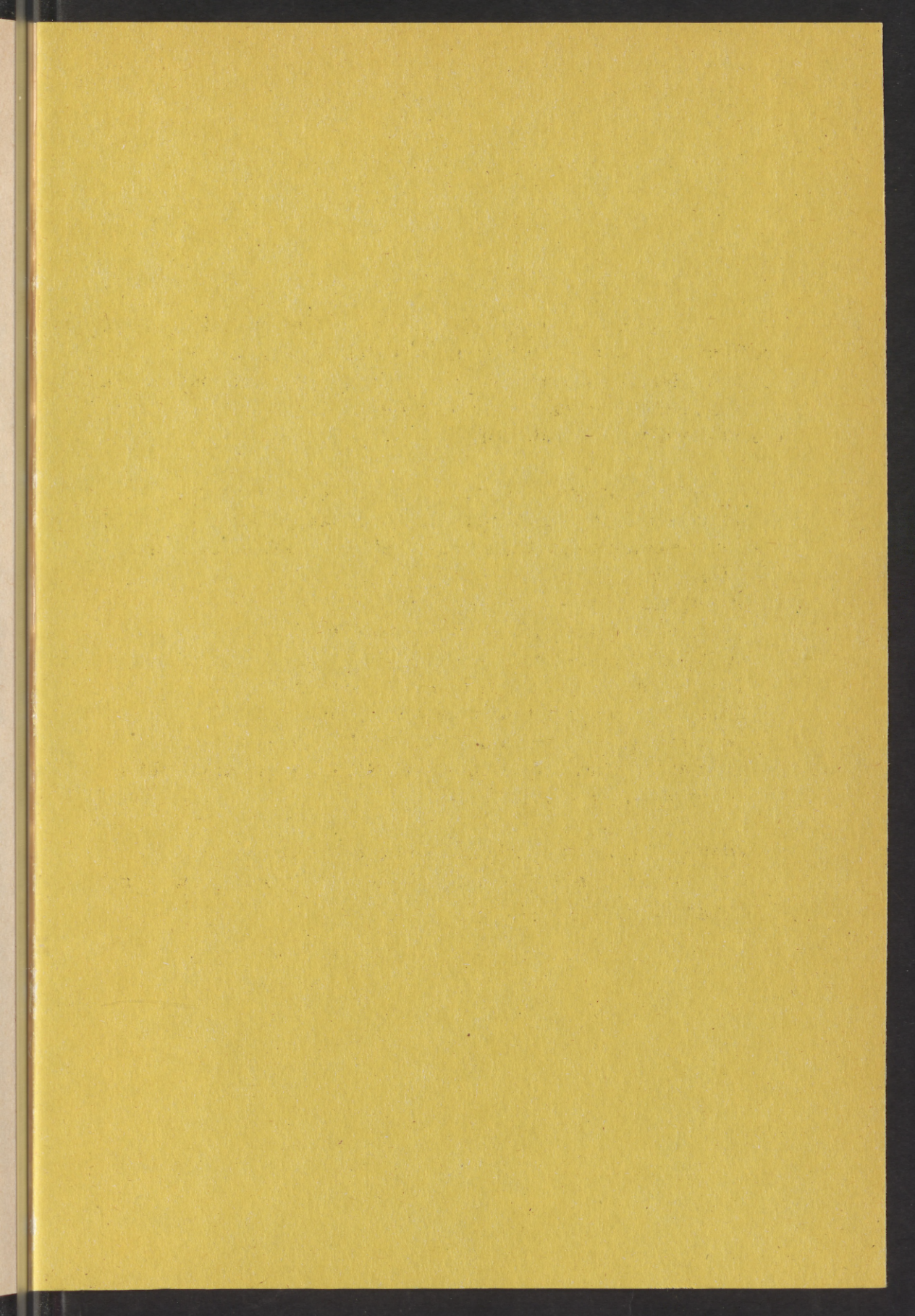
TARTALOMJEGYZÉK

Megint a Vasorrú	3. oldal
Jancsika hízik, Tökfej vezényel	7. oldal
Barnabás kunkort úszik	12. oldal
Barnabás repül	15. oldal
Miként is került Barnabás a fára?	19. oldal
Bekapjam? Ne kapjam?	20. oldal
A házépítő hódok indulója	23. oldal
A dzsungelvágó terepjáró	25. oldal
A mézeskalács házikó alaprajza	28. oldal
A Taposi ösvényen	29. oldal
A híd	33. oldal
A teknős mindig útban van	36. oldal
Repülővel a víz alá	40. oldal
Hogyan üzent Podzsi Bonszi?	43. oldal
Vízesés tökgyaluval	44. oldal
Tarzantól a kalitkáig	48. oldal
Toronyiránt	51. oldal
Barnabás segítségért megy	54. oldal
Ehetőségi vizsgálat	57. oldal
Hód Berci lakodalma	60. oldal
Az orvvadász fogságában	63. oldal
Gyalogosan	68. oldal
Hosszú fülek alagútja	71. oldal
Az ostrom	74. oldal
Palacsintatöltelék leszél	75. oldal
Terv egy: reszel-száll	79. oldal
Tábornok a tábornokkal	82. oldal
Terv kettő: emel-száll	85. oldal
Terv három: fölfal-fut	89. oldal

Kiadja a PROMÉDIA SERVICE Kft.
Felelős kiadó dr. Éberling László igazgató
Szedés Reproflex Kft. Pécs
Nyomás Szekszárdi Nyomda
20 000 90.2376
Felelős vezető:
Vadász József igazgató
ISBN 963 85002 04

ISBN 0866-2703

Az orvos korábban világjáró tengerész volt, mára csak egyszerű erdőkerülő, de mindenkit meg tudott gyógyítani. Kivéve a Vasorrú bába féktelen mohóságát. Feltette szemüvegét, és hűmmögve hajolt a beteg fölé, meg zavartan is kicsit, mert az ehetőségi vizsgálatra beszállított Barnabás rákacsintott.

- Ha itt nyomom, fáj? – kérdezte az erdei csodadoktor, miközben körbetapogatta a vödör rozsdás oldalát.
- Nem felelhetek – suttogta Lapulevél tábornok –, ájult vagyok.
- Miii? Fásult?!
- Ájult! Múhalott! – súgta Barnabás.
- Ja, az más, mert ha fásult, akkor nem ehető.
És a gyomra is keserű?
- Nem felelhetek – ismételte csöndben Barnabás.
- Ha nem beszél, nem tudom meggyógyítani.
- Ne is gyógyítson, mert akkor a boszorkány meg fog enni!
- Lesz húspalacsintám, vagy nem lesz? – támadt ugyanakkor az orvosra a Vasorrú...

Felfalja-e a gonosz boszorkány Lapulevél Barnabást? Vagy mégis a hüvelykmanó győzedelmeskedik? Tőled is függ. Segíts Barnabásnak, hogy segíthessen ő is!